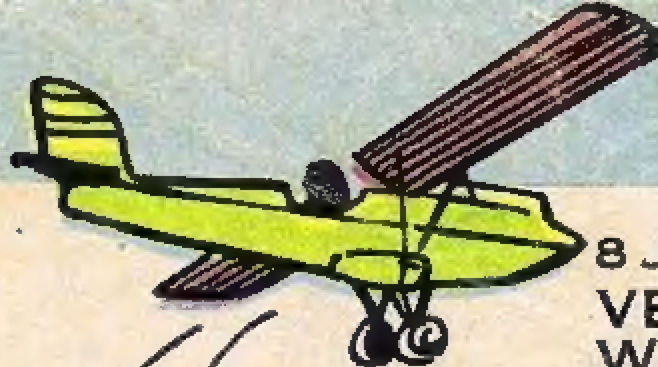
SJORS

van de Rebellenclub

8 JANUARI 1966
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr.
2

De club van vijf in:

race naar de zon

PIOEN WORDT DOOR HET DIER ACHTERVOLGD! WE MOETEN IETS DOEN!
JA MAAR WÁT? ZOUT OP ZIJN STAART LEGGEN?

NEE, WE MOETEN ZIJN AANDACHT AFLEIDEN. OP HET OGENBLIK ZIET HIJ NIETS ANDERS DAN PIOEN. WAT IS IN STAAT OM ZIJN AANDACHT AF TE LEIDEN?

IK HEB HET! MENEER, WILT U ZO GOED ZIJN DE MAND LOS TE MAKEN VAN DE BALLON?
MOEDER!... IK... IK... K-KAN NIET M-MEER!
BROMBODOBOMBODOBOM

O, JA ZEKER. IK HEB DAARVOOR EEN HEEL HANDIG SYSTEEM ONTWORPEN. KIJK, JE ZIET DEZE KNOOP, HÈ?...
JA, JA, SCHIET U ALSTUBLIEFT OP!

KLAAR! WAT DOEN WE NU?
DRAAI U IN MIJN RICHTING EN TIL DE MAND EEN KLEIN EINDJE OP!

IK GEEF ME OVER! LAAT DIE STOOMKETEL OP POTEN ME MAAR VERSLINDEN!
TUUUTT!
?
TUUT?

!?
TSJOEK! TSJOEK! TSJOEK! TSJOEK!
TUUUUT!

TUUT - TSJOEK? TUUT - TSJOEK? HM, DAT DOET ME ERGENS AAN DENKEN...
EENS KIJKEN...

TSJOEK! TSJOEK! TSJOEK!
TUUUUTT!
JA! DAT IS EEN TREIN!

IK HOU VAN TREINEN! ZE DOEN ME DENKEN AAN DE WEIDE, WAAR IK VROEGER GRAASDE EN WAAR ZE ALTIJD LANGS KWAMEN!
TSJOEK! TSJOEK! TSJOEK! TUUUUT
HET LUKT! HIJ VOLGT ONS!
STALLEN

ZE HEBBEN DE STIER GETEMD!
OLÉ! OLÉ!
BRAVO! BRAVO! OLÉ!

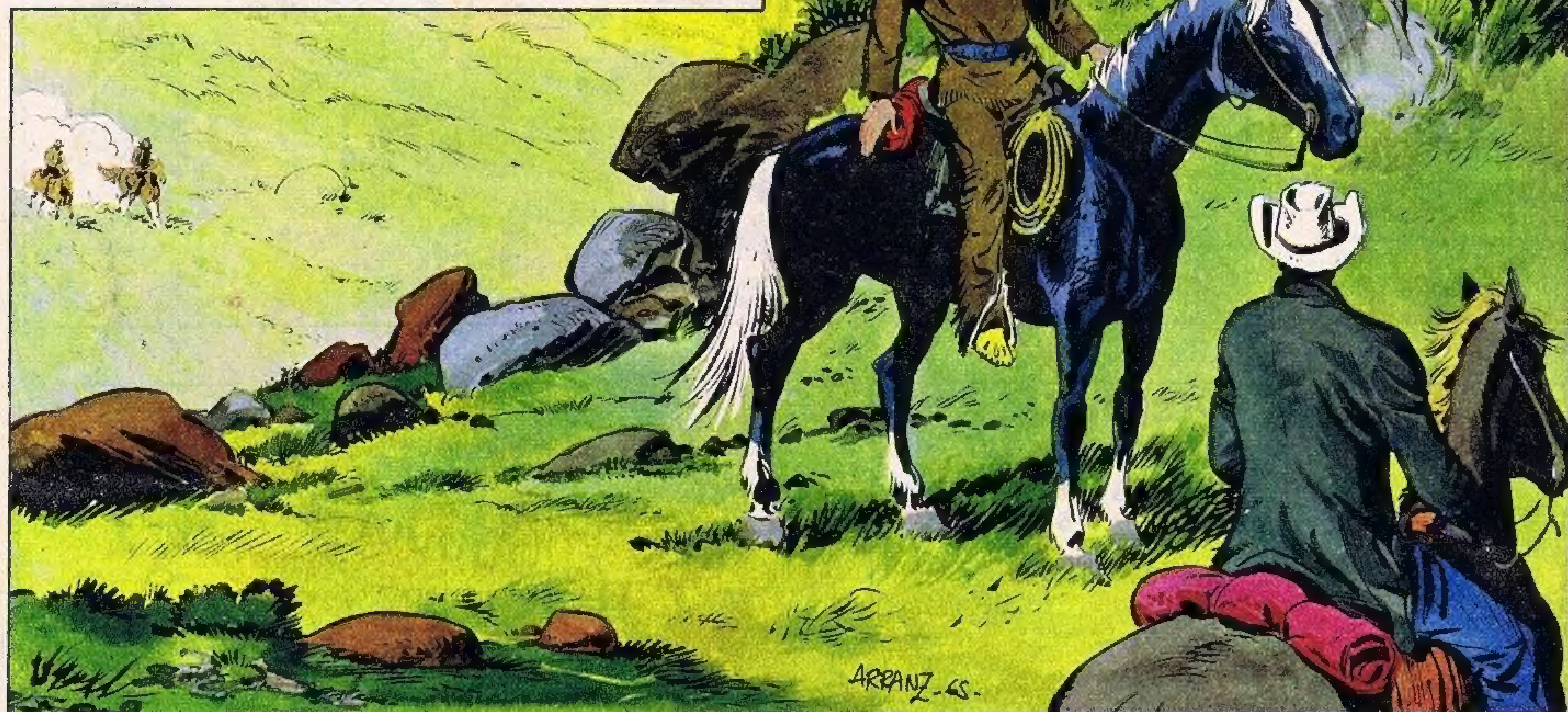

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

EEN GROEP VAN ONGEVEER TWINTIG INDIANEN!

NET WAT IK DACHT. DE UPSAROCA'S, DIE HUN SPIONNEN NIET ZAGEN TERUGKEREN, ZIJN OP ONDERZOEK UITGEGAAN EN HEBBEN ONZE SPOREN GEVONDEN.

ZE ZIJN TWEE UUR VAN ONZE GROEP VERWIJDERD EN EEN HALF UUR VAN ONS.

DAAR ZIJN WINNETOU EN MARTIN!

ARRANZ-65-

VOLG MIJ!

EVEN LATER RIJDT WINNETOU AAN HET HOOFD VAN DE GROEP.

WE ZULLEN HEN IN EEN HINDERLAAG LOKKEN!

NA ENIGE TIJD KOMEN ZE IN EEN ROTSACHTIGE STREEK.

ZE BEREIKEN EEN SMALLE KLOOF, WAARIN SLECHTS TWEE MAN NAAST ELKAAR KUNNEN RIJDEN.

DIT LIJKT ME EEN GESCHIKTE PLAATS.

HALT!

OITHKA-PETAY EN DE HELFT VAN DE SHOSHONES GAAN MET MIJ MEE NAAR DE INGANG VAN DE KLOOF.

OLD SHATTERHAND EN DE ANDEREN BEWAKEN DE UITGANG. EEN SCHOT UIT MIJN GEWEER ZAL HET SEIN TOT ACTIE ZIJN.

BEHOEDZAAM NEMEN DE MANNEN HUN PLAATS IN...

ALLEN WACHTEN OP HET TEKEN VAN WINNETOU...

een YANKEE

aan het hof van KONING ARTHUR

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Hank Morgan is op vreemde wijze in de middeleeuwen terechtgekomen en uitgedaagd door ridder Sagramore voor een worstelwedstrijd, die hij dreigt te verliezen.

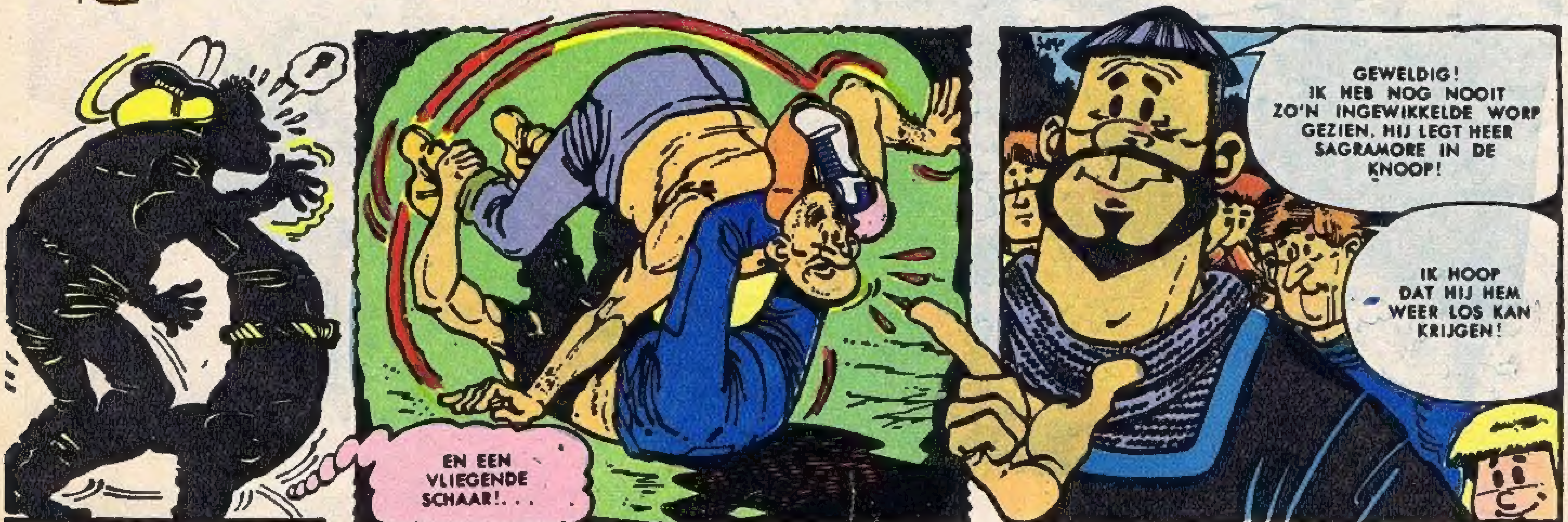

WEL, HOE VOEL JE JE NU, VRIEND?
FANTASTISCH! WAT KOMT DIE JONGEN MOOI TERUG!
REVOLUTIONAIRE WORSTELTECHNIEK, SCHITTEREND UIT-GEVOERD!
HEER SAG BEGON GOED, MAAR NU...
HANK HEEFT GEWONNEN, WANT ZIJN TEGENSTANDER KAN ZICH NIET BEWEGEN.
DRIEWERF HOERA VOOR HANK!
LAAT MAAR, CLARENCE. HET WAS NIETS.

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Juffrouw Sally en onze vriendinnen — behalve Patricia — zijn de gevangenen van Duc. Deze wil zich het geld en de juwelen van juffrouw Sally toeëigenen.

TOT SCHRIK VAN JUFFROUW SALLY HAALT DUC HET CHEQUEBOEK TE VOORSCHIJN.

ZO, EN NU GEEN SMOESJES MEER! TEKENEN!

NIET DOEN, JUFFROUW SALLY!

DIE KEREL HEEFT GEEN RECHT OP UW GELD!

VAL AAN, JONGENS!
AU!

ZET HEM OP, JONGENS!
GEEF ZE VAN KATOEN!

WE ZULLEN JE LEREN EEN ANDER TE BESTELEN!
HOU OP!
©real presse

IK ZEG HOU OP! ALS JULLIE NIET OPHOUDEN GEBRUIK IK GEWELD!

DAT DURF JE NIET!

REKEN DAAR MAAR NIET TE VEEL OP!

EN NU IS HET UIT MET AL DIE ONZIN! IK WIL JE GELD HEBBEN EN WEL ONMIDDELLIJK!

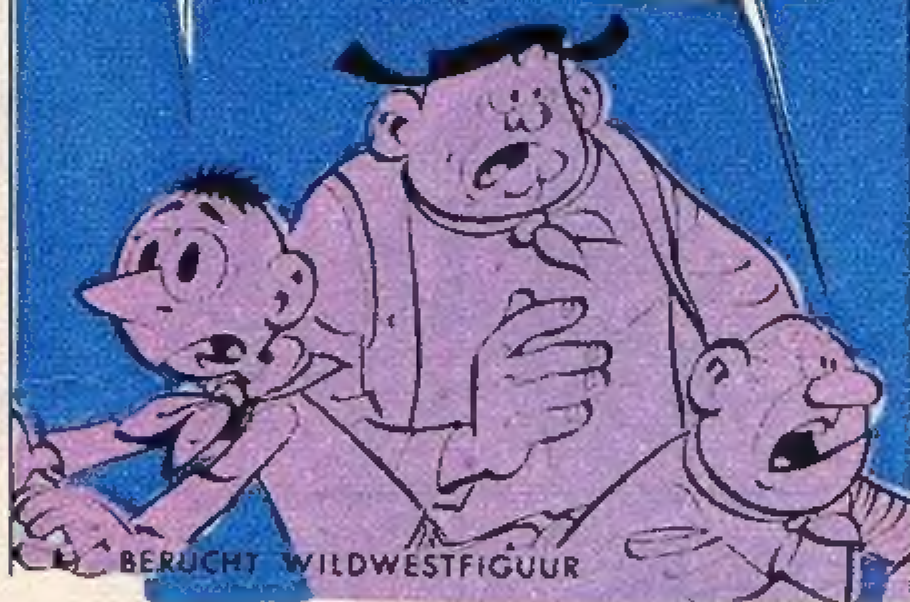
de mijn van PAPY

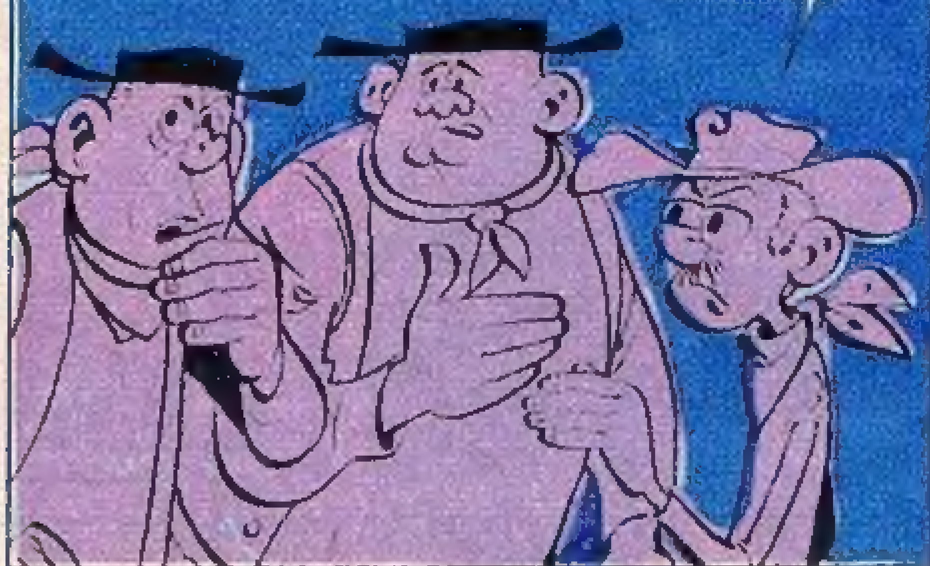

EMASHEY

De oude Schot papy Emashey dwingt met zijn doedelzak-„muziek" een schurk de koop van een valse mijn ongedaan te maken...

Huckleberry Finns

avonturen door Mark Twain

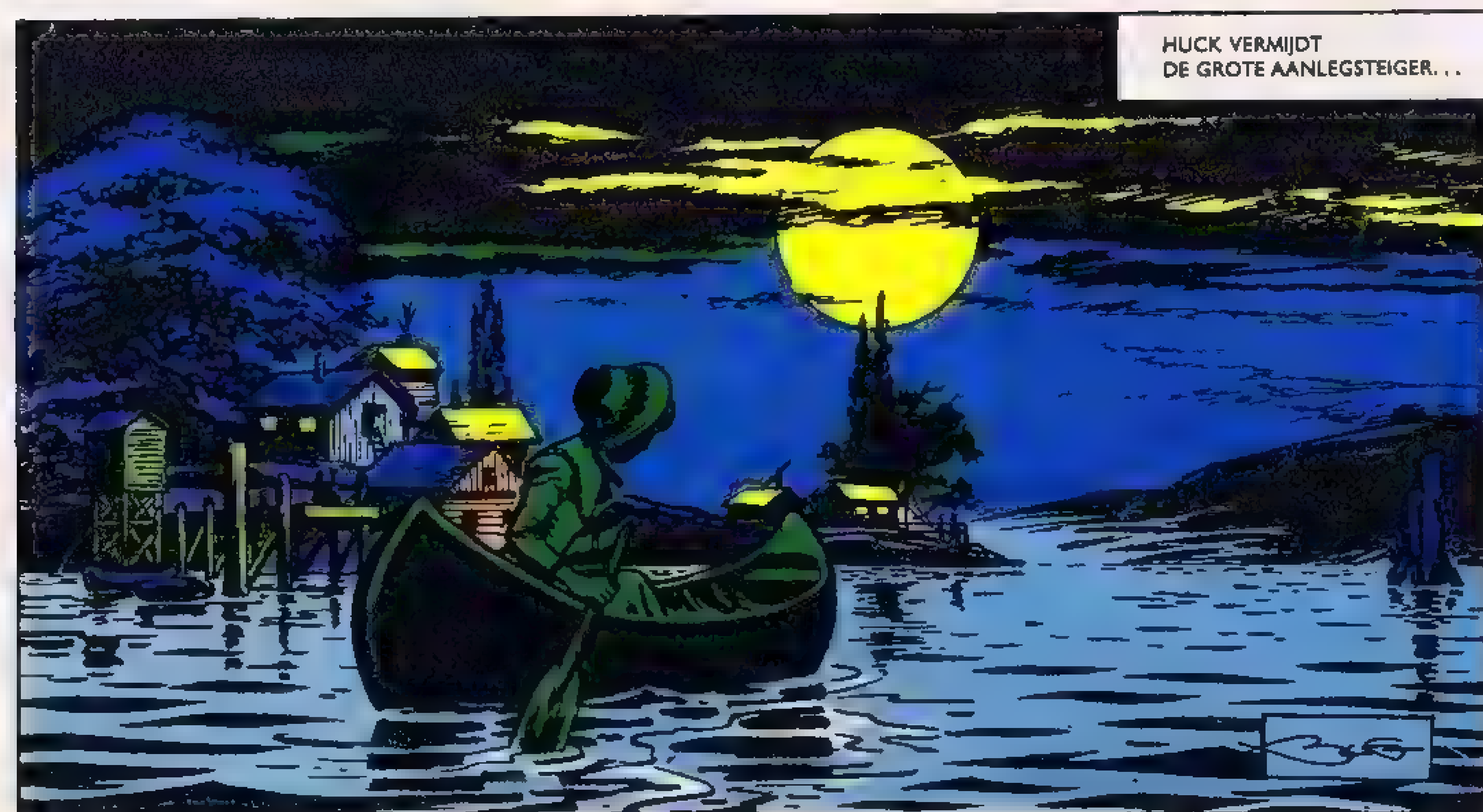

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

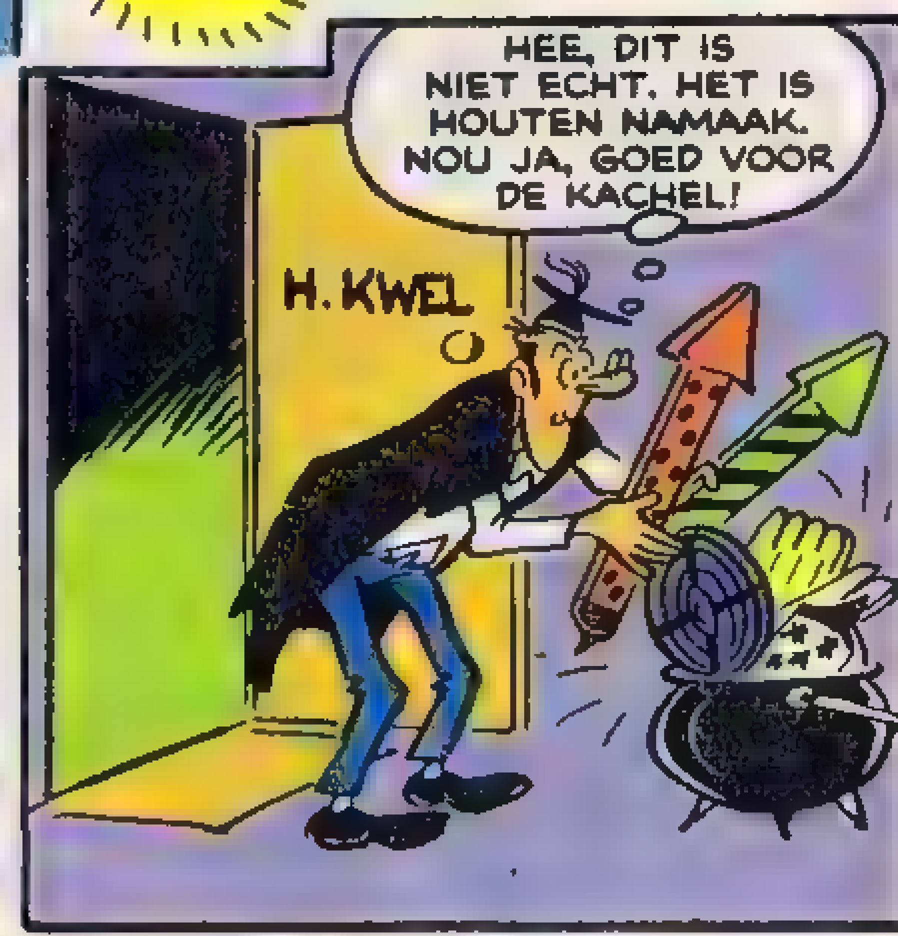

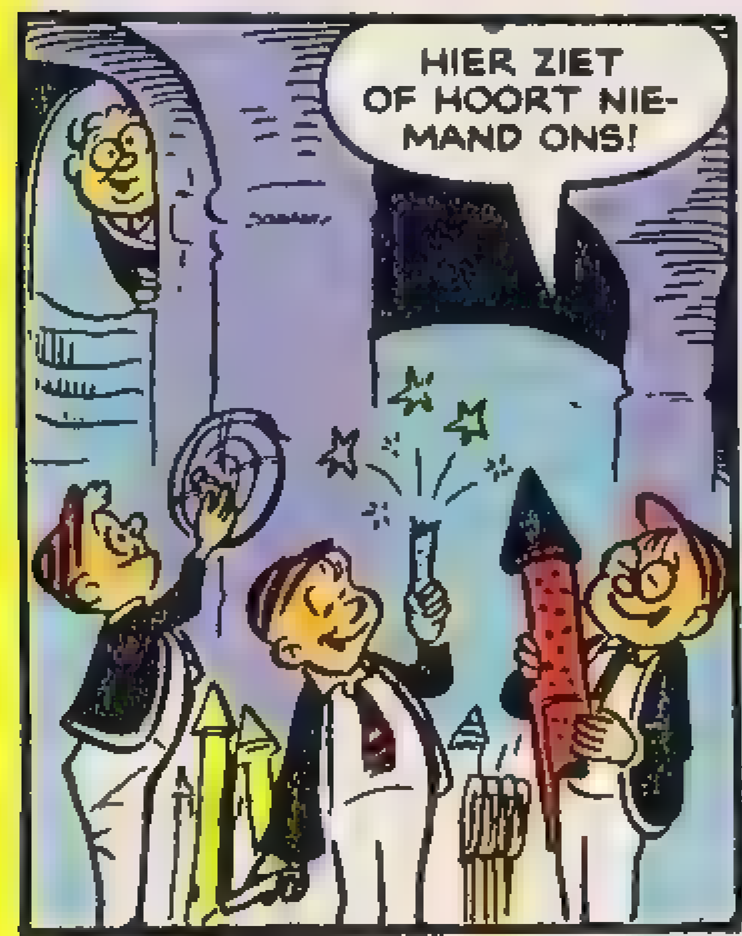

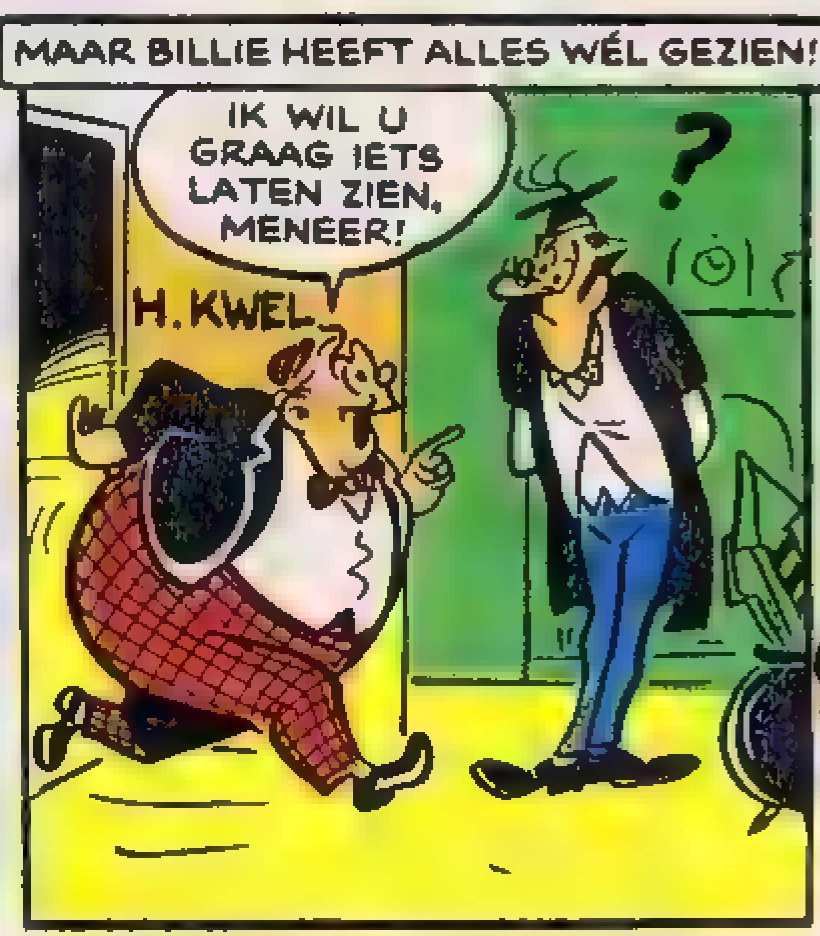

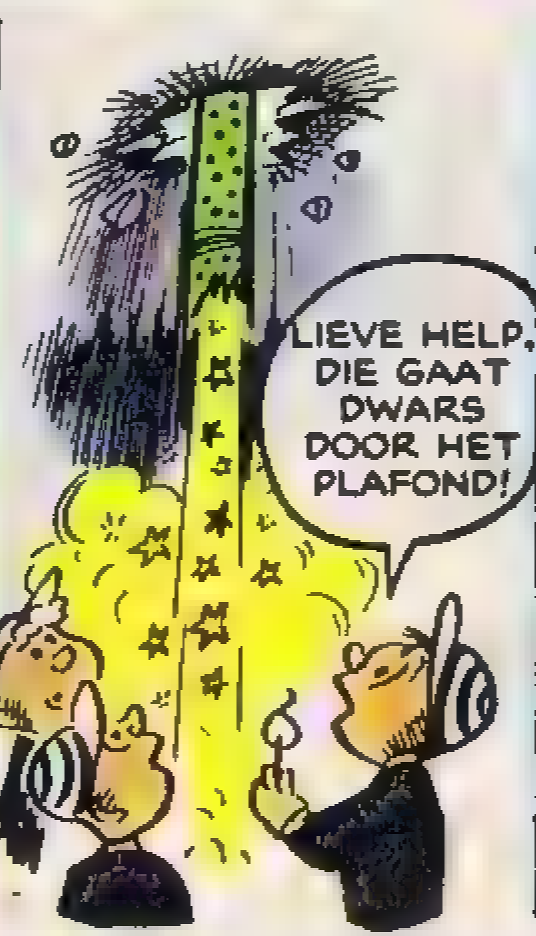

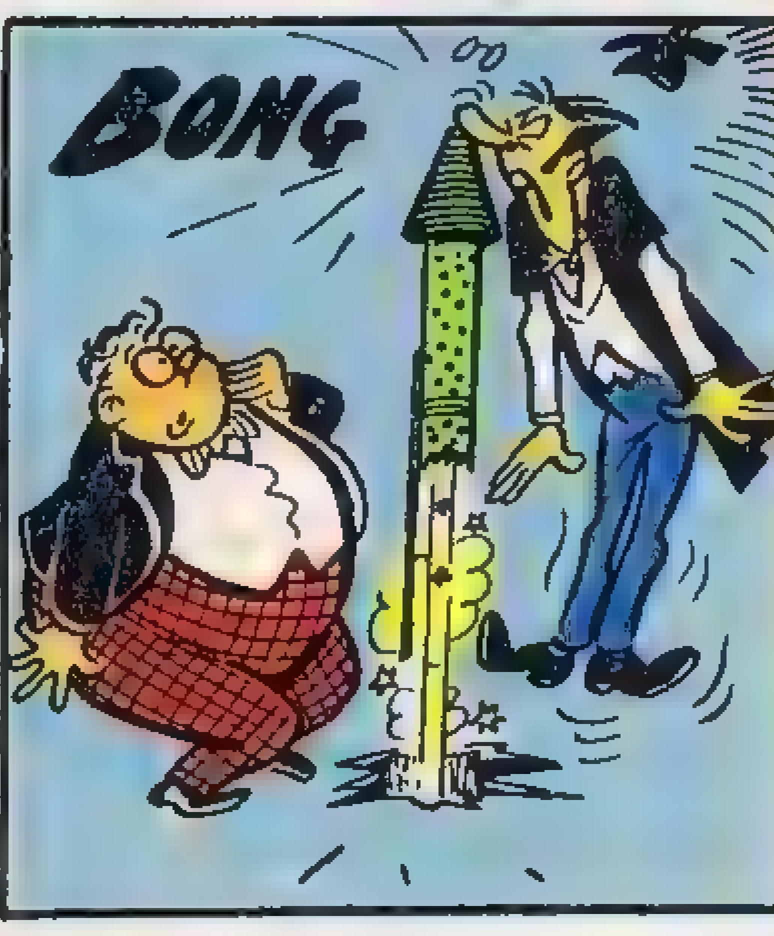

ZE ZITTEN HIER VAST OM DE HOEK. IK HOOR HET GEKNETTER!
KRAK
KNETTER

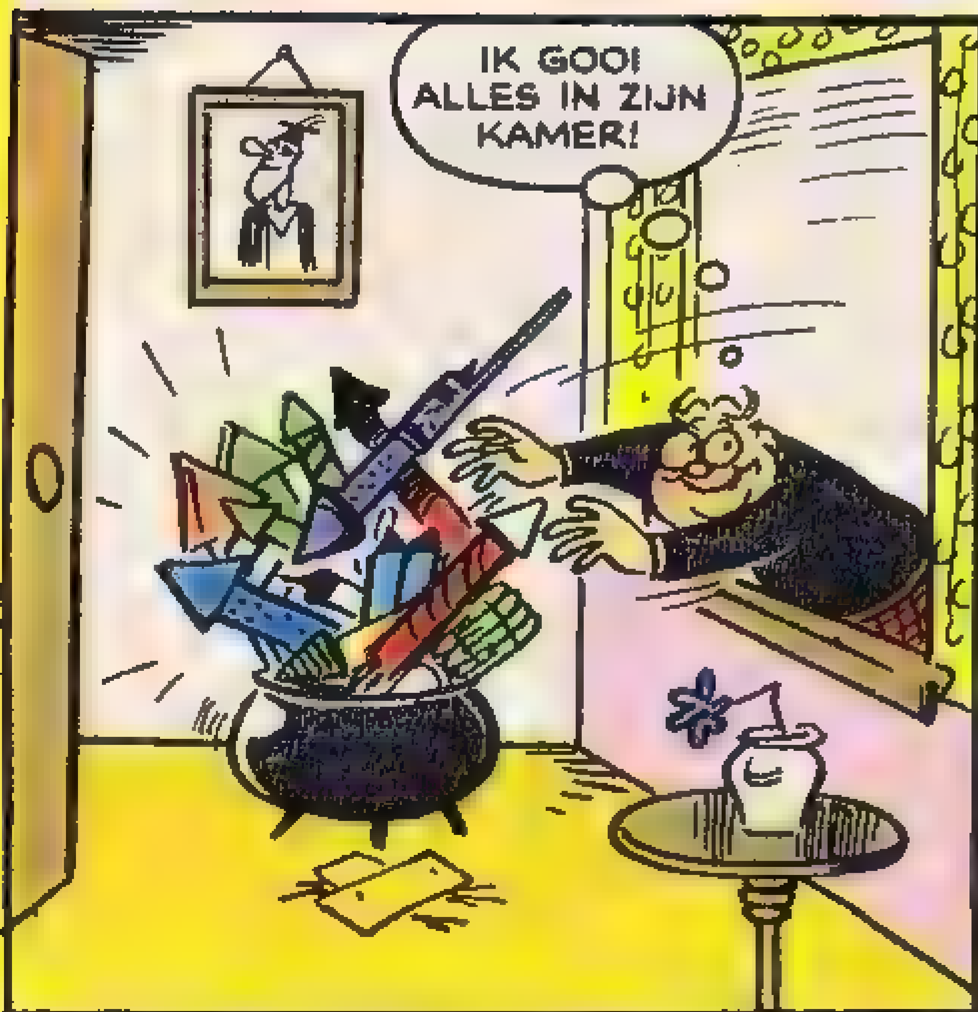
VLUG, MENEER! DEZE KANT UIT! IK GRIJP ZE IN HUN LURVEN!

LIEVE HELP, HET IS DE TUINMAN!

UREN BEN IK BEZIG GEWEEST DIE TAKKEN TE VERZAMELEN! NU MAG JIJ HET DOEN!

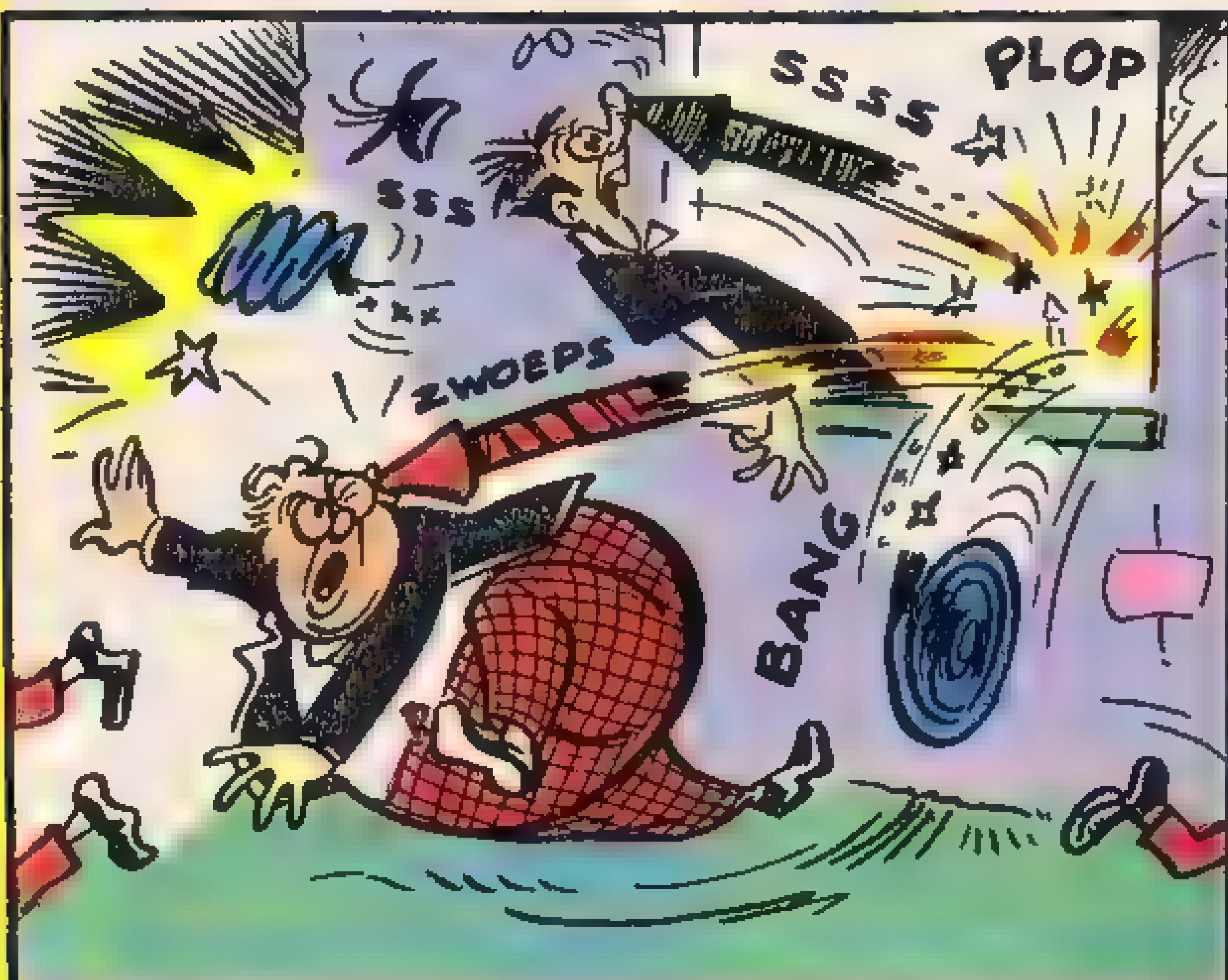
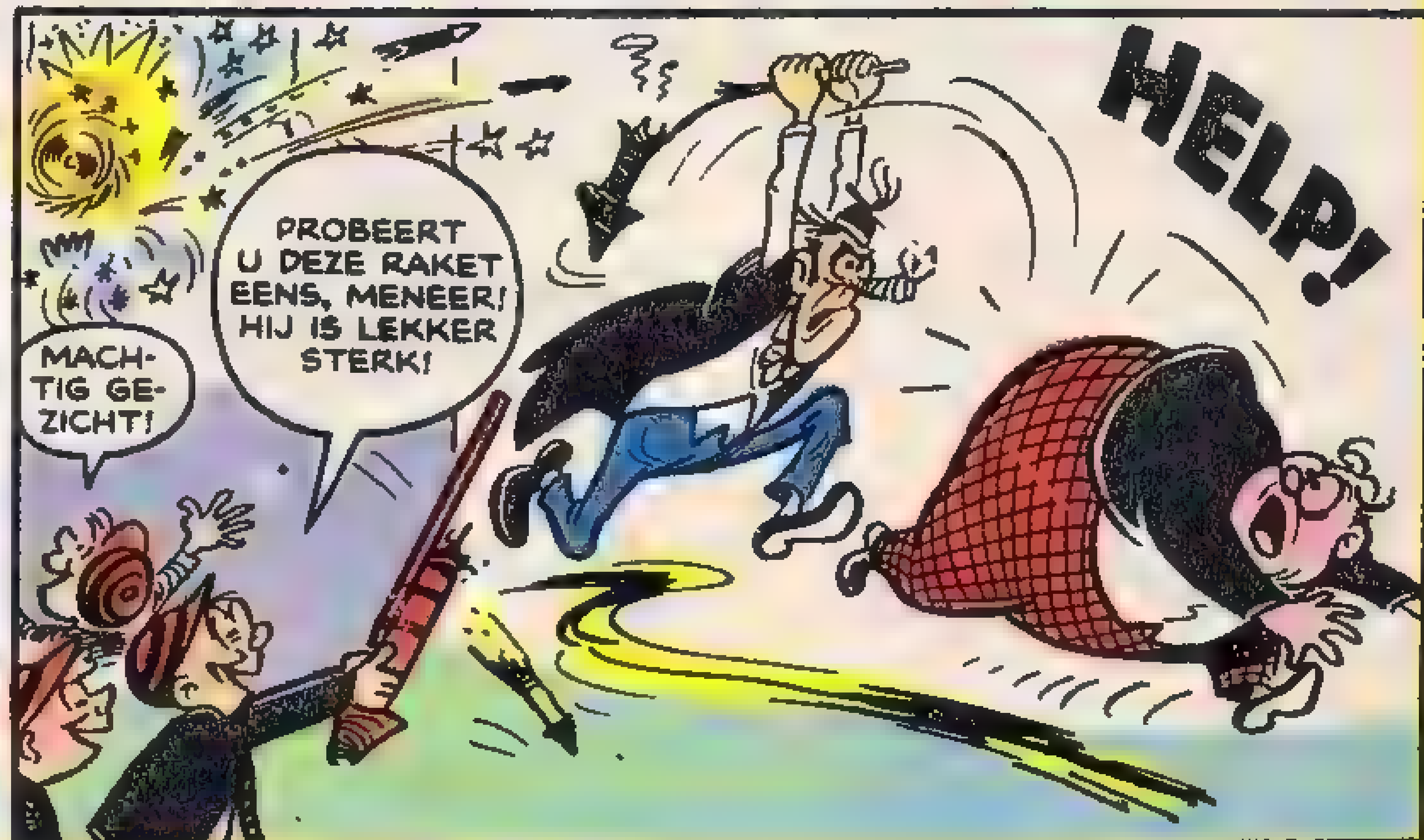
DAN ZIET BILLIE JAN KLEIN EN ZIJN VRIENDJES AANKOMEN.

GOOI HET VUURWERK MAAR BIJ DIE HOOP TAKKEN NEER, DAN GAAN WE EERST EEN NIEUWE VOORRAAD LUCIFERS HALEN!

HEE, KOM TERUG! DAT IS VAN ONS!
NU IS HET BEWIJSMATERIAAL VOOR MENEER KWEL!

IK GOOI ALLES IN ZIJN KAMER!

DIE JONGENS GAAN NATUURLIJK HUN VUURWERK ZOEKEN, DUS IK ZAL MAAR METEEN MENEER KWEL WAARSCHUWEN!

MAAR MENEER KWEL IS AL IN ZIJN KAMER...
BRR, HET IS KOUD! IK GA DAT NAMAAKVUURWERK OPSTOKEN!
H. KWEL

HA, HA, AL JULLIE VUURWERK LIGT NU IN DE KAMER VAN MENEER KWEL!
SSS

SSSS
PLOP
SSS
ZWOEPS
BANG

MACHTIG GEZICHT!
PROBEERT U DEZE RAKET EENS, MENEER! HIJ IS LEKKER STERK!
HELP!

pollie en olivier als lijfwacht

Korte inhoud: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard moeten met een groep soldaten onder leiding van vaandrig Boscowen een speciale opdracht uitvoeren. Een van de jongste zonen van de Spaanse koning Carlos de Vierde moet naar de havenplaats Aguilea gebracht worden, vanwaar hij per schip naar Engeland zal worden overgebracht om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon zal vallen. Op het kasteel waar de prins verblijf houdt, bekogelt Olivier een klein, hem onbekend jongetje met een sinaasappel.*

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 3

Olivier wordt gearresteerd

Pollie en Olivier hielden de paarden gezelschap, toen sergeant Trott met twee soldaten in stramme pas de hobbelige binnenplaats van het kasteel overstak. Met een bevel dat veel luider klonk dan voor twee man noodzakelijk leek, liet de sergeant hen halt houden.

„Tamboer Crow!"

De oproep liet aan duidelijkheid niets te wensen over, zodat Olivier haastig naar zijn oom ging en in de houding sprong.

Wat zijn verhouding tegenover Olivier betrof, had sergeant Trott twee verschillende persoonlijkheden. Als ze vrijaf hadden, spraken ze elkaar aan met „oom Reuben" en met „Olivier", maar in dienst noemden ze elkaar nooit anders dan „sergeant Trott" en „tamboer Crow". Er was dus geen enkele twijfel aan dat het ditmaal ernst was.

De sergeant was trouwens model gekleed en zijn gezicht stond hoogst ernstig. De beide soldaten stonden netjes naast elkaar, alsof ze elk ogenblik konden worden geïnspecteerd.

„Tamboer Crow, ga in het gelid staan!" hernam de sergeant.

„In het gelid, sergeant?" vroeg Olivier, die er niets van begreep.

„Heb je me niet verstaan? In het gelid, en gauw een beetje. Je staat onder arrest."

Olivier knipperde verrast met zijn

„Tamboer Crow, je staat onder arrest!"

ogen, maar hij gehoorzaamde ogenblikkelijk. De beide soldaten deden elk een stap opzij, zodat de jonge tamboer tussen hen in kwam te staan. Van schrik klopte het hart hem in de keel, want hij was lang genoeg onder dienst om te kunnen beseffen wat een arrestatie kon betekenen. Er was natuurlijk een vergissing in het spel, maar het kon soms erg lang duren voor deze was hersteld. Hoe dan ook, het was er nu het tijdstip niet naar om vragen te stellen.

Pollie, die de ernst van de toestand eveneens maar al te goed inzag, kon vrijuit spreken doordat ze geen militaire rang bekleedde. „Wat is er aan de hand, vader?" vroeg ze verwonderd. „Wat heeft dit allemaal te betekenen?"

Sergeant Trott keek zijn dochter met een bezorgde blik aan. „Loop jij nou maar door, meisje," zei hij, „en bemoei je er niet mee. Ik weet ook niet wat erachter steekt, maar ik heb nu eenmaal opdracht gekregen Olivier te arresteren. We zullen wel zien." Hij ging weer over op zijn oude commandeertoon en riep: „Geef acht! Rechts uit de flank, mars!"

Olivier werd overgebracht naar een van de kamers in de vleugel van het kasteel die ter beschikking van vaandrig Boscowen was gesteld. De officier zat aan een tafel met zijn potlood te spelen en op een blad papier te kijken.

„Afdeling, halt!" schreeuwde sergeant Trott. Daarna wendde hij zich tot de vaandrig en kondigde aan: „Hier is tamboer Crow, vaandrig."

„Dank je wel, sergeant. Laat je mannen maar op de plaats rust staan."

Sergeant Trott bracht het bevel over. Boscowen nam Olivier een tijdje aandachtig op. „Tamboer Crow," vroeg hij tenslotte, „ben jij kort geleden binnen de muren van de boomgaard geweest die bij dit kasteel ligt?"

„Jawel, vaandrig," antwoordde Olivier.

Boscowen keek hem verbaasd aan. „Dus je ontkent niet?"

Olivier begreep nog altijd niet, wat hem werd ten laste gelegd. „Waarom zou ik, vaandrig?" vroeg hij. „U wilt toch zeker de waarheid weten?"

„Dat wil ik inderdaad. Heb je enig idee waarom ik je heb laten arresteren?"

„Nee, vaandrig. Of — misschien toch. Ik heb twee perziken uit de boomgaard weggenomen. Het spijt me dat ik zo brutaal ben geweest, vaandrig."

„Perziken? Ik ben bang, tamboer Crow, dat het hier om heel iets anders gaat. Ik wou maar dat het niet zo was, maar feiten zijn feiten. Er is een zeer ernstige aanklacht tegen je ingediend. Een aanklacht die weleens vervelende gevolgen voor je zou kunnen hebben."

Boscowen nam het vel papier op en las er iets uit voor. „Je wordt ervan beschuldigd dat je een gevaarlijke aanslag hebt gepleegd op de persoon van Zijne Koninklijke Hoogheid de erfprins Louis, hertog van Pollensa, markies van Alcantara en Leon en Cordova, ridder in de orde van het Gulden Vlies, zoon van Zijne Majesteit Carlos de Vierde, koning van Spanje. Nou? Wat heb je hierop te zeggen?"

Olivier was zo opgelucht, dat hij een glimlach niet kon onderdrukken. „Is dat alles, vaandrig? Welnu, dan is er een misverstand in het spel, hoor. Ik heb de prins niet eens gezien."

Maar zijn opluchting was van korte duur, want Boscowen vervolgde: „Ik lees hier, tamboer Crow, dat je Zijne Koninklijke Hoogheid met een sinaasappel op de neus hebt getroffen."

„O, bedoelt u dat? Ik heb per ongeluk wel een klein jongetje met een sinaasappel gegooid, vaandrig."

„Dat kleine jongetje, tamboer Crow, was prins Louis van Spanje."

Er volgde een diepe stilte. Olivier herinnerde zich, met hoeveel nadruk zijn officieren op het hart was gebonden om vóór alles te zorgen dat de prins geen haar werd gekrenkt. Alleen al bij de gedachte aan de straf waarop dit roekeloze gedrag hem kon komen te staan brak hem het benauwde zweet uit.

Op dit ogenblik ging de deur met een zwaai open. Boscowen ergerde zich zichtbaar over deze onderbreking. Het was Don Diegò.

„Ach, senor, een ogenblikje alstublieft," zei de vaandrig vriendelijk. „Ik ben de zaak juist aan het uitzoeken."

„Dat dacht ik wel en daarom ben ik juist gekomen," antwoordde de Spanjaard. „En zoals u ziet, heb ik Zijne Koninklijke Hoogheid meegebracht. Zeg eens, vaandrig, zou je niet opstaan in aanwezigheid van de prins? En laat je manschappen ordentelijk in de houding staan!"

Boscowen aarzelde een ogenblik toen hij het knaapje in zijn roodsatijnen pakje ontwaarde, maar tenslotte stond hij toch maar op en maakte een stijve buiging. Sergeant Trott bulderde ondertussen de beide soldaten en zijn arrestant toe dat ze opnieuw in de houding moesten gaan staan.

„Zo is het beter," hernam Don Diego. Hij wendde zich tot het kleine prinsje en vroeg beleefd: „Is dit de jongen, Hoogheid?"

Het kind antwoordde iets in rad Spaans en wierp een boze blik in de richting van Olivier.

„Nu ziet u het zelf, vaandrig," ging Don Diego voort. „Zijne Hoogheid heeft degene die hem heeft beledigd en aangevallen, op het eerste gezicht herkend."

„Don Diego," antwoordde Boscowen, „met uw verlof zou ik willen opmerken dat ik juist bezig was met het instellen van een onderzoek en. . ."

Don Diego viel hem woedend in de rede. „Er is in het geheel niets te onderzoeken. Die jongen is schuldig. De prins heeft het zelf gezegd."

„Dat heb ik gemerkt," ging Boscowen onverstoorbaar voort, „maar dat neemt toch niet weg dat de aanklacht behoorlijk moet worden onderzocht. Dat schrijven de Britse krijgswetten nu eenmaal voor. De eerstaanwezende officier — dat ben ik in dit geval — gaat de feiten na en als het nodig is, wordt de schuldige vervolgens voor de krijgsraad gebracht."

„Dat lijkt me volmaakt overbodig," begon de Spanjaard weer. „We zijn hier op een Spaans kasteel en hier gelden andere maatstaven. Het is de wens van Zijne Koninklijke Hoogheid dat de dader op staande voet wordt doodgeschoten. Waar wacht u dan nog op? Zet hem buiten toch tegen de muur van de stallen! Dan kunnen Zijne Koninklijke Hoogheid en ik getuigen zijn van de executie."

„Don Diego," antwoordde Boscowen, „ik geef u de verzekering dat er een grondig onderzoek wordt ingesteld en dat de betrokkene, als zijn schuld eenmaal is vastgesteld, zijn gerechte straf niet zal ontgaan."

„Als zijn schuld wordt vastgesteld?" vroeg Don Diego in opperste verbazing. „Zijne Koninklijke Hoogheid heeft u immers zelf verteld dat die jongen daar de schuldige is? Wat is er dan nog vast te stellen?"

„De verdachte," hernam Boscowen, „is onderdaan van Zijne Britse Majesteit en dienovereenkomstig zal hij worden berecht volgens de Britse militaire voorschriften. En als Zijne Koninklijke Hoogheid en u thans zo vriendelijk zouden willen zijn om mij mijn gang te laten gaan, kan het onderzoek voortgang vinden."

„Luister eens, vaandrigje, deze koppige manier van doen zou je weleens diep kunnen berouwen, begrijp je? Je zult er wel meer van horen. Om te beginnen zal ik je

„Het is de wens van Zijne Koninklijke Hoogheid dat de dader op staande voet wordt doodgeschoten!"

generaal van het gebeurde op de hoogte stellen. Verder kun je erop rekenen dat de eerste minister van Engeland en koning George ten spoedigste worden ingelicht over de aanslag en over jouw onbehoorlijke gedrag. Ik heb altijd wel gezegd dat het niet verantwoord was de prins aan een stel Britten toe te vertrouwen. Ik heb ernstig bezwaar gemaakt tegen het plan om hem naar Engeland te laten overbrengen, waar hij zou worden overgeleverd aan de nukken van een onbeschaafd volk en waar hij bovendien nog de kans loopt zich een ziekte op de hals te halen als gevolg van die afschuwelijke mist van jullie."

Hij wendde zich opnieuw tot de prins, wisselde met het knaapje een paar woorden in het Spaans en verliet daarna met houterige pas het vertrek.

De deur werd met zo'n enorme klap dichtgeslagen, dat vaandrig Boscowen met zijn ogen stond te knipperen. Daarna ging hij er weer bij zitten en gaf sergeant Trott kalmpjes opdracht zijn manschappen weer op de plaats rust te laten staan.

„Je ziet het, tamboer Crow," sprak hij bezorgd, „zo'n overtreding is hier geen kleinigheid. Het is inderdaad niet denkbeeldig dat de zaak bekend wordt op het hoofdkwartier, bij de regering en zelfs aan het Britse hof. Wat heb je tot je verdediging aan te voeren?"

„Ja, ziet u, vaandrig, ik wist natuurlijk niet dat dat kereltje in die boomgaard de prins van Spanje was. Hij gooide me een sinaasappel toe en die ving ik op. Ik dacht dat hij een spelletje wilde doen en daarom gooide ik de sinaasappel terug. Maar hij stak geen hand uit om hem op te vangen en zodoende kreeg hij hem op zijn neus."

Boscowen dacht een ogenblik na. „Dat kan allemaal wel waar zijn," zei hij toen, „maar helaas zijn de feiten, zoals Don Diego en de prins deze hebben gesteld, niet voor bestrijding vatbaar. Onder welke omstandigheden dan ook, je hebt dit vergrijp begaan. Is je dat duidelijk?"

„Jawel, vaandrig," zei Olivier zacht.

„Dan zul je ook wel begrijpen dat dit geen zaak is die ik op eigen houtje kan afdoen. Ik ben verplicht het geval door te geven aan de compagniescommandant, zodra we terug zijn bij het regiment. En ik verwacht dat kapitein Fairclough zich genoopt zal voelen op zijn beurt de kolonel erin te kennen." Hij slaakte een zucht en besloot op vormelijke toon: „De verdachte moet onder strenge bewaking blijven, sergeant."

„Mag ik iets vragen, vaandrig?" vroeg sergeant Trott.

„Ga je gang, sergeant."

„Zou het voorlopig niet voldoende zijn als hij huisarrest kreeg?"

Boscowen keek Olivier aan en fronste zijn wenkbrauwen. „Volgens de letter van de wet moet hij in het wachtlokaal worden bewaakt," zei hij. „Maar aangezien we een speciale opdracht hebben te vervullen, heb ik er geen bezwaar tegen dat hij zijn normale plichten blijft nakomen. We zitten per slot van rekening al niet te dik in onze manschappen. Laten we er dan maar huisarrest van maken. Dit betekent, tamboer Crow," zo voegde hij eraan toe, „dat je je gewone werk blijft doen, maar dat je onder geen enkele omstandigheid je onderdeel verlaat. Begrepen?"

„Begrepen, vaandrig," antwoordde Olivier deemoedig.

„Dan kunt u met uw manschappen wel gaan, sergeant." En met deze woorden maakte Boscowen een einde aan het onplezierige onderhoud.

Soldaat Pilchard en Pollie zaten elk op een kist aan de rand van de binnenplaats, toen het gezelschap weer naar buiten kwam. De soldaat was bezig met het schoonmaken van zijn musket, terwijl Pollie in een pessimistische bui het hoofd in de handen steunde en doelloos voor

zich uit zat te staren. Ze spraken geen van tweeën een woord, toen Olivier zich bij hen voegde.

„Huisarrest," zei hij somber. „En het begint er aardig naar uit te zien dat ik voor de krijgsraad kom."

„Asjemenou!" riep Pilchard uit. „En waarom dan wel, als ik vragen mag?"

„Wat heb je dan voor verkeerds gedaan?" vroeg Pollie ongerust.

„Och, niks," antwoordde Olivier op bittere toon. „Ik heb alleen maar een brutale aanslag gepleegd op Zijne Koninklijke Hoogheid prins Louis van Spanje, hertog van dit, markies van dat en ridder van weer iets anders. Dat is alles."

„Maar dat is toch zeker onzin?" vroeg Pilchard stomverbaasd.

Pollie keek Olivier doordringend aan. „Bedoel je dat jochie in de boomgaard? Maken ze zo'n herrie om die sinaasappel?"

Olivier knikte.

Pollie legde soldaat Pilchard uit wat er een uur eerder was voorgevallen. „Maar ik geloof er geen steek van dat dat ventje de prins van Spanje is," mopperde ze. „Zo'n papkereltje. . ."

Pilchard echter dacht er anders over. „Je hebt nu eenmaal prinsen in allerlei soorten," zei hij ernstig. „Grote en kleine, dikke en dunne, oude en jonge. Het zaakje bevalt me niets, helemaal niets."

„Ik heb hem die sinaasappel puur voor de grap toegegooid," zei Olivier. „Daar kunnen ze me toch zeker niet voor straffen? Dat zou eenvoudig belachelijk zijn."

„Daar gaat het niet om," legde Pilchard uit. „Als de voorschriften worden overtreden, moet er straf worden uitgedeeld. En als een soldaat verstrikt raakt in politieke ruzies, ziet het er niet best voor hem uit. Om van een aankomend tamboertje maar te zwijgen."

„Het leek eerst zo'n aardig jongetje," merkte Pollie op. „En hij zag er echt lief uit in zijn roodsatijnen pakje."

„Het is me het aardige jongetje wel," zei Olivier woest. „Als ik de kans ertoe kreeg, zou ik hem met plezier laten voelen wat ik van hem vind. Die miezerige huilebalk! Moet je nagaan! Hij wou me nota bene op staande voet laten fusilleren en er nog bij toekijken ook."

„Stil nou maar," suste Pollie. „Met dat gescheld kom je ook geen stap verder. Je moet niet vergeten dat zo'n prinsje van zijn geboorte af in grote paleizen woont, waar honderden bedienden klaarstaan om hem op zijn wenken te bedienen. Je enige kans is om aardig tegen hem te zijn en hem beleefd en met ontzag te behandelen. Het kan best zijn dat hij je dan vergiffenis schenkt en dat de aanklacht ingetrokken wordt."

„Dat lijkt me nog niet zo'n gek idee," zei Pilchard.

Maar op Olivier had dit voorstel een averechtse uitwerking. „Als jullie misschien denken dat ik van plan ben me in het stof te buigen voor de eerste de beste snotneus in een mooi satijnen pakje, alleen omdat hij nou toevallig een prins is, dan hebben jullie het mis, als je dat maar goed begrijpt. Ik ga Ginger maar eens opzoeken. Met je kameraden weet je tenminste waar je aan toe bent. Wel te rusten."

Olivier ging zijns weegs. Pollie schudde bedroefd het hoofd. „Nou, dat noem ik nog eens kwaad zijn. Wat moeten we met hem beginnen, oom Pharao?"

„Niets, Pollie. Voorlopig niets. Ik weet precies hoe hij eraan toe is. Hij heeft zich flink in de nesten gewerkt. En het treurige is dat hij nog niet eens beseft hoe beroerd zijn zaak ervoor staat!"

Toen te middernacht de wacht werd afgelost, kwam Pilchard op post te staan bij de poort die naar de stallen leidde. De soldaten die geen dienst hadden, lagen te slapen in het koetshuis. In het kasteel brandde geen enkele kaars meer en alles was rustig. In het heldere maanlicht zag de omgeving er vreedzaam uit. Het enige dat er bewoog, was een zwarte kat, die geruisloos de oprijlaan overstak.

Terwijl Pilchard de voorgeschreven tien passen heen en weer deed, telkens even bleef staan en vervolgens rechtsomkeert maakte, kon hij de gedachte aan het lot dat Olivier mogelijk te wachten stond, maar niet van zich afzetten.

Overtredingen werden in het leger streng gestraft. Hij was er menigmaal getuige van geweest dat een van zijn medesoldaten, die een misstap had begaan, was gegeseld voor het front van de troep. Aan zulk een zware bestraffing zou niemand graag een jongen blootstellen, maar de krijgswet kon niet zo maar even worden gewijzigd omdat de arrestant nog niet meerderjarig was of omdat hij zijn vergrijp had begaan bij wijze van vergissing. Pilchard schudde bezorgd het hoofd, maakte halt, keerde zich om en begon voor de zoveelste maal zijn tien passen te lopen. Toen hoorde hij van de kant van het kasteel een paard naderen. Even later bleek hem dat het voor een licht, open rijtuigje was gespannen, dat door iemand in een wijde mantel werd bestuurd

„Halt! Wie is daar?" riep hij.

Het voertuigje stopte. „Ik ben Don Diego," zei de man die de teugels voerde. „Je kunt de poort openen."

„Het spijt me, senor, maar ik heb opdracht de poort gesloten te houden."

„Je bent een prima soldaat. Je kent je plicht. Maar ik ben toevallig degene die de opdracht heeft gegeven. Ik ben de gouverneur van Zijne Koninklijke Hoogheid. Schiet nu maar op en maak die poort open."

Pilchard stond perplex. De Spanjaard was kennelijk een man van gezag. De opdracht die hij van sergeant Trott had gekregen, was echter niet voor tweeërlei uitleg vatbaar.

„Blijf daar toch niet als een zoutpilaar staan, kerel!" riep Don Diego uit. „Open die poort! De prins ligt veilig te slapen. Ik laat de bewaking in goed vertrouwen aan jullie over. Ik moet even mijn zuster naar huis brengen. Ze woont hier maar een paar mijlen vandaan. Ik ben binnen een half uur terug." Hij maakte een hoofdbeweging in de richting van degene die op de achterbank ineen zat gedoken. De passagier droeg een zware reismantel en een donkere hoofddoek.

Pilchard wist nog steeds niet wat hij moest beginnen. Hij wou dat hij de raad van vaandrig Boscowen of sergeant Trott had kunnen inwinnen. Maar de Spanjaard toonde zich veel te ongeduldig om nog langer te wachten.

„Vooruit, kerel, schiet een beetje op!" commandeerde Don Diego. „Anders ziet het er niet best voor je uit, daar kun je op rekenen."

„Komt in orde, senor," zei Pilchard tenslotte. Hij zette zijn musket tegen de muur, schoof de zware grendels weg en opende de poort. Don Diego gaf een harde ruk aan de teugels en het rijtuigje vloog met een vaart de weg op. Verbeeldde Pilchard het zich, of had hij de edelman luid horen lachen toen hij hem voorbijschoot?

De soldaat bleef een ogenblik in gepeins verzonken staan en sloot daarna de poort weer. Hij voelde zich helemaal niet op zijn gemak. Hij had er een hekel aan om de hand te lichten met een bevel, maar troostte zich met de gedachte dat van hem en zijn collega's werd verwacht dat ze de Spanjaarden met eerbied zouden behandelen. Overigens, zo vroeg hij zich af, welke reden had Don Diego eigenlijk om hem in zijn gezicht uit te lachen?

WORDT VERVOLGD

MUG en MIK

DE BURGEMEESTER KNIKKERT!

De zeer deftige burgemeesters van het deftige Engelse graafschap Yorkshire bevochten elkaar in Wakefield, omhangen met deftige ambtsketenen, de wereldtitel. . . knikkeren.

Geen jongen of meisje hoeft zich nog ooit te groot te voelen voor het knikkerspel, nu zelfs deftige Engelse burgemeesters zich er een volle avond (en vele trainingsavonden daarvoor) mee hebben beziggehouden. En in volle ernst, want het ging om de titel: de beste burgemeester-knikkeraar ter wereld!

Van tevoren hadden de kranten hun best gedaan om na te gaan wie de beste kansen had op de wereldtitel. Er werd gewikt en gewogen, gissingen werden gemaakt en tips werden onder geheimzinnig gefluister doorgegeven. Intussen zaten de burgervaders ook niet stil. Er werd (soms onder leiding van zoonlief) getraind; de eer van de stad stond immers op het spel.

Toen was eindelijk de grote avond aangebroken. In de zaal heerste een echte cupsfeer. Eén ding moet gezegd worden: alle burgemeesters gedroegen zich als ware amateurs; het ging hun niet om de knikkers, maar om het spel. De opbrengst van de avond zou bestemd worden voor een liefdadig doel.

Tien burgemeesters en twee voorzitters van gemeenteraden traden aan. De grote glazen knikkers, speciaal voor het feest gemaakt door een Tsjechische glasblazer, die sinds kort in Wakefield woont, begonnen te rollen en rolden de hele avond lang, aandachtig gevolgd door hoogwaardigheidsbekleders en publiek. In zo min mogelijk worpen moesten twaalf knikkers uit een cirkel geknikkerd worden. De felbegeerde trofee was tenslotte voor de burgemeester van Castleford.

Het was al met al een geslaagde avond, waarop de knikkerende burgemeesters nog lang met voldoening zullen terugzien.

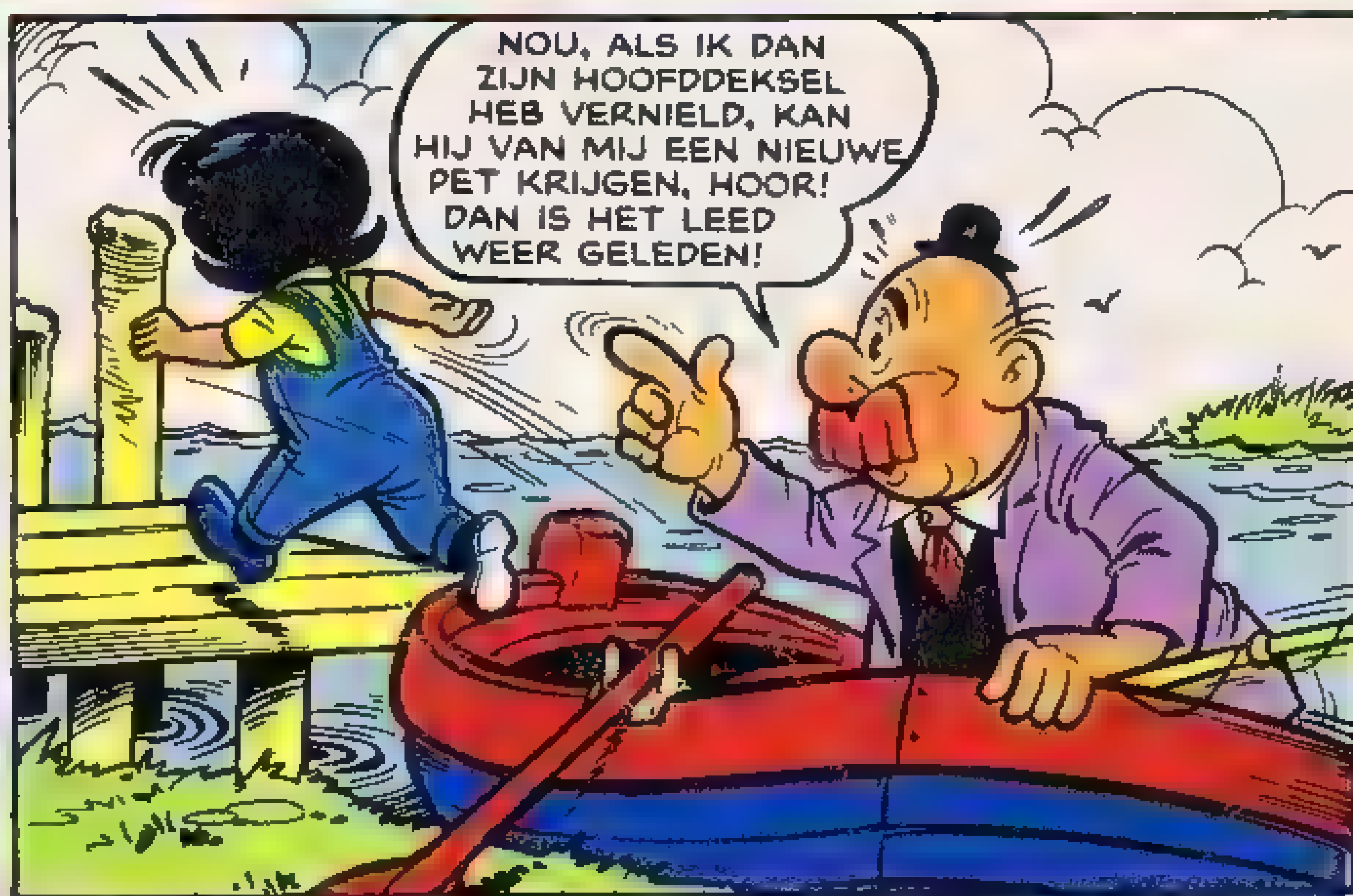
DINKIE door CAROL VOGES

Drie Rode

Een onbekende heeft Hugo overvallen en een kist met marionetten gestolen. De volgende dag vinden ze er een terug; hij is rood geverfd

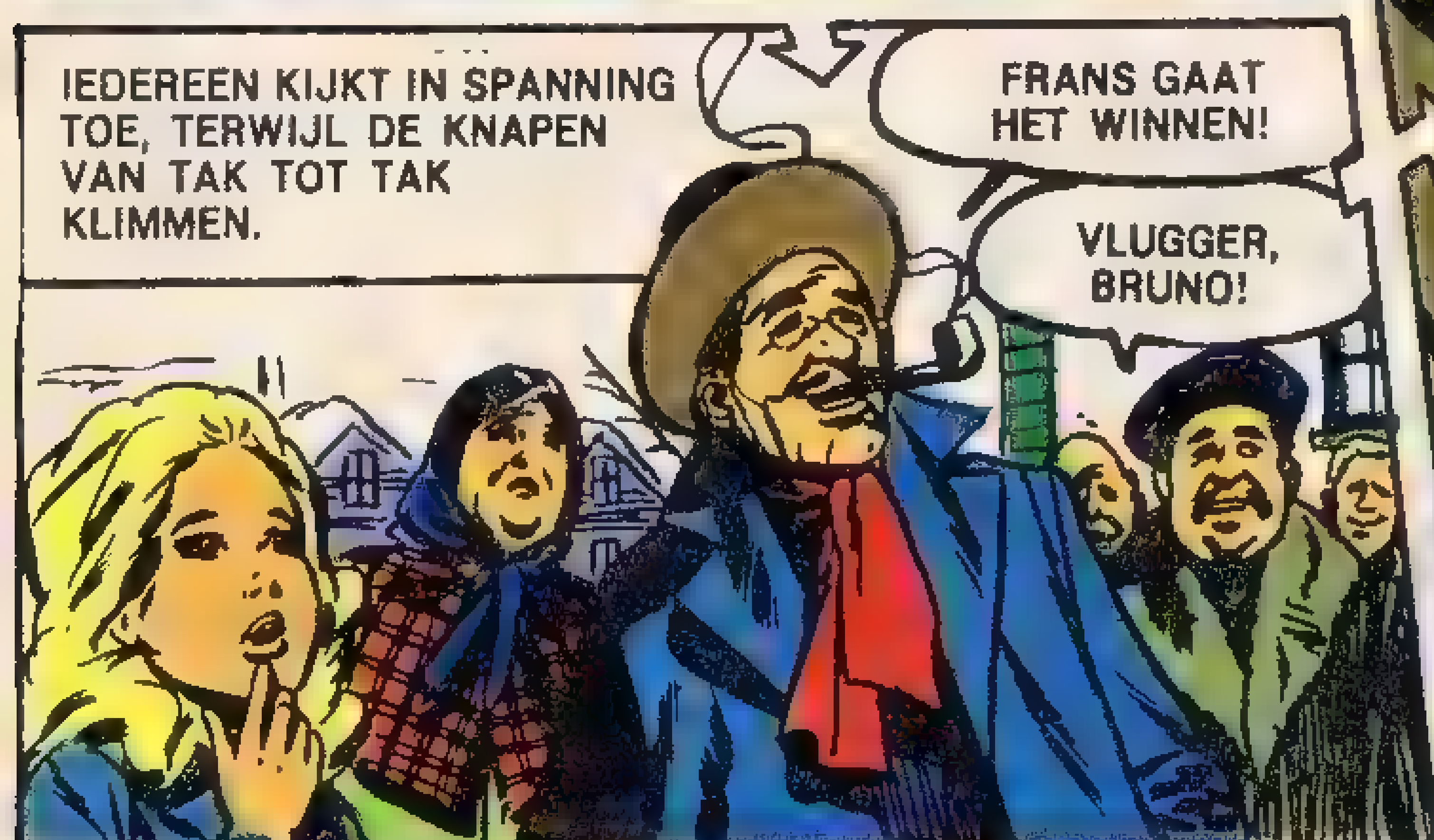

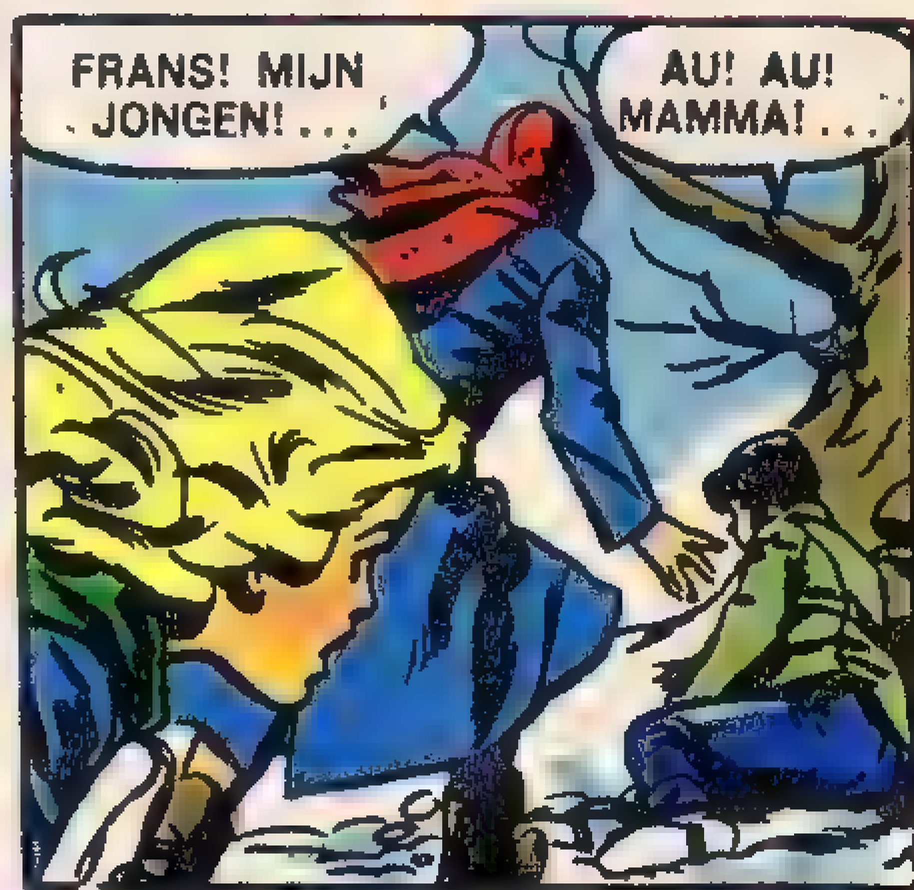

Marionetten

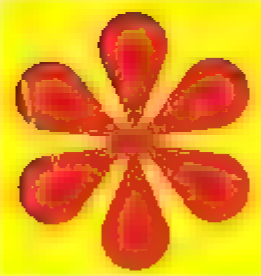

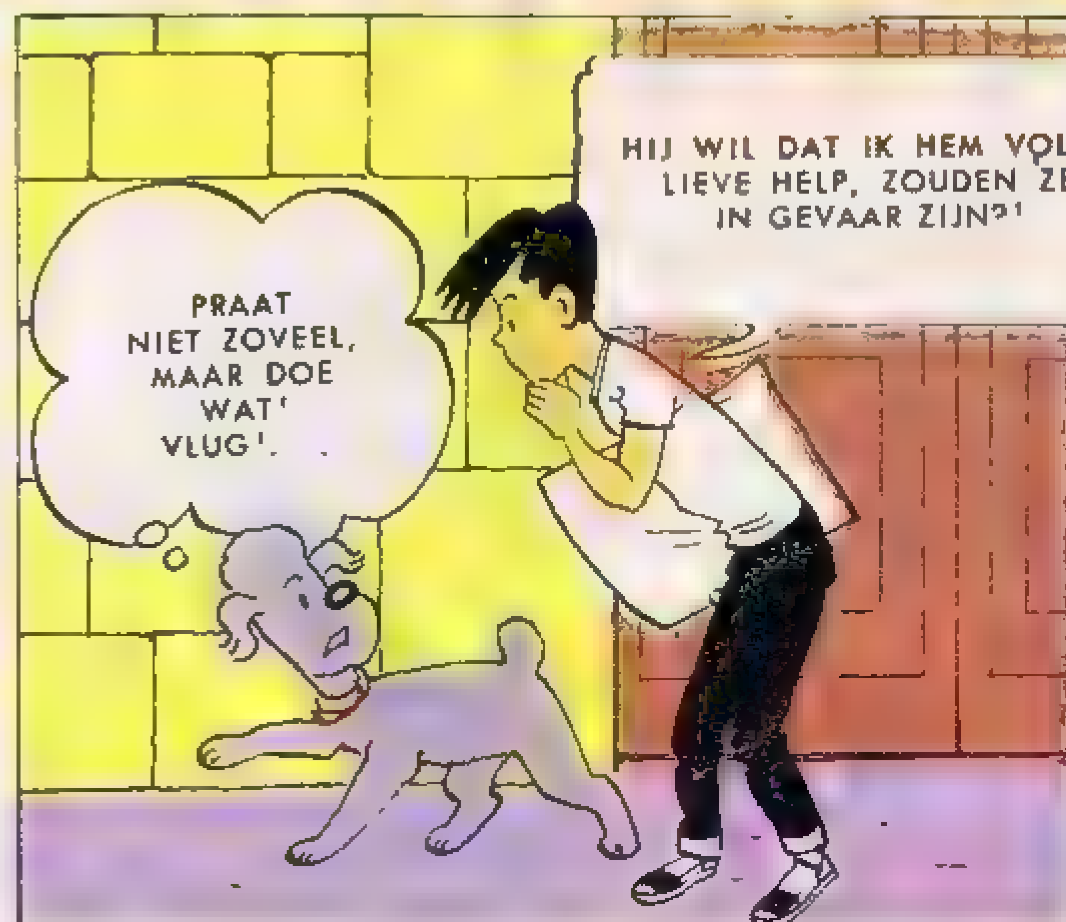

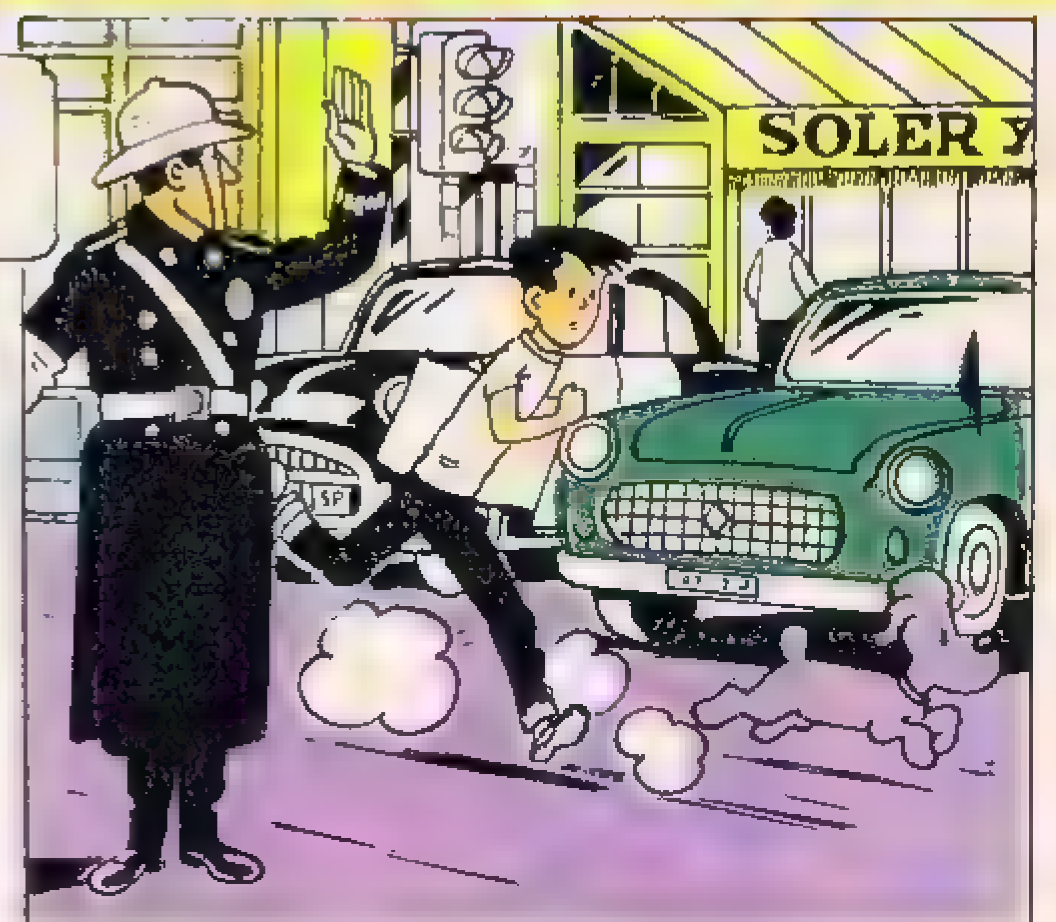

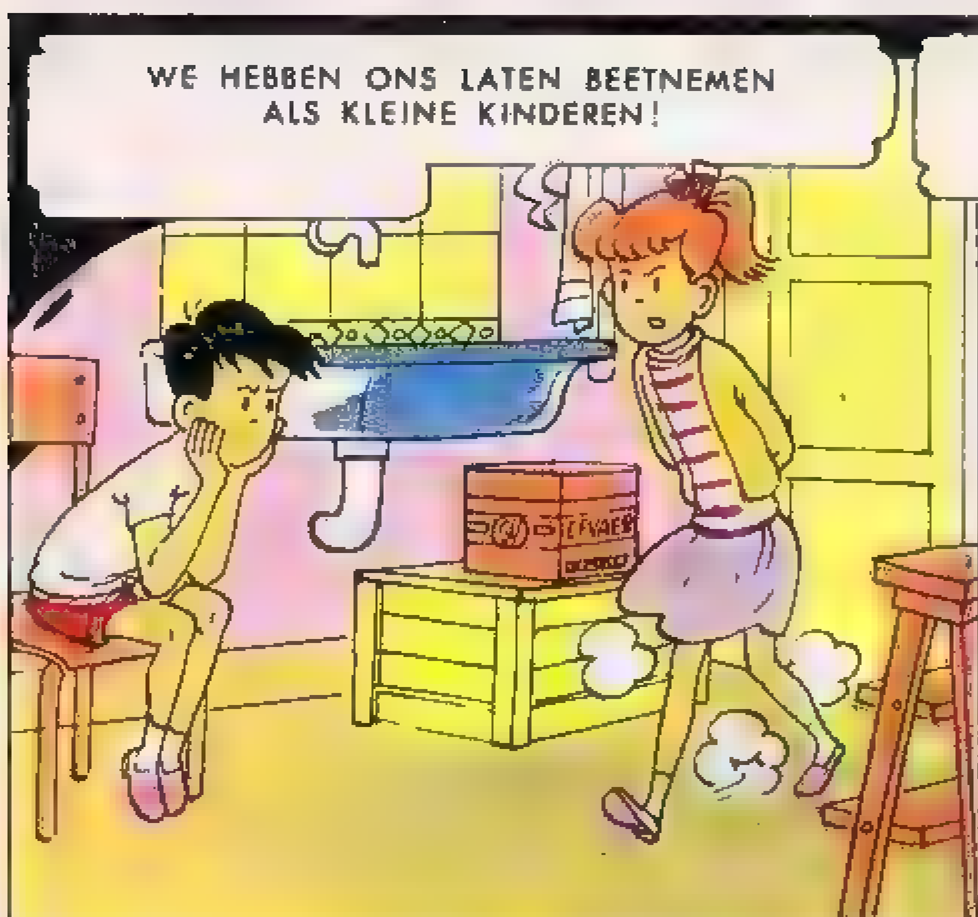

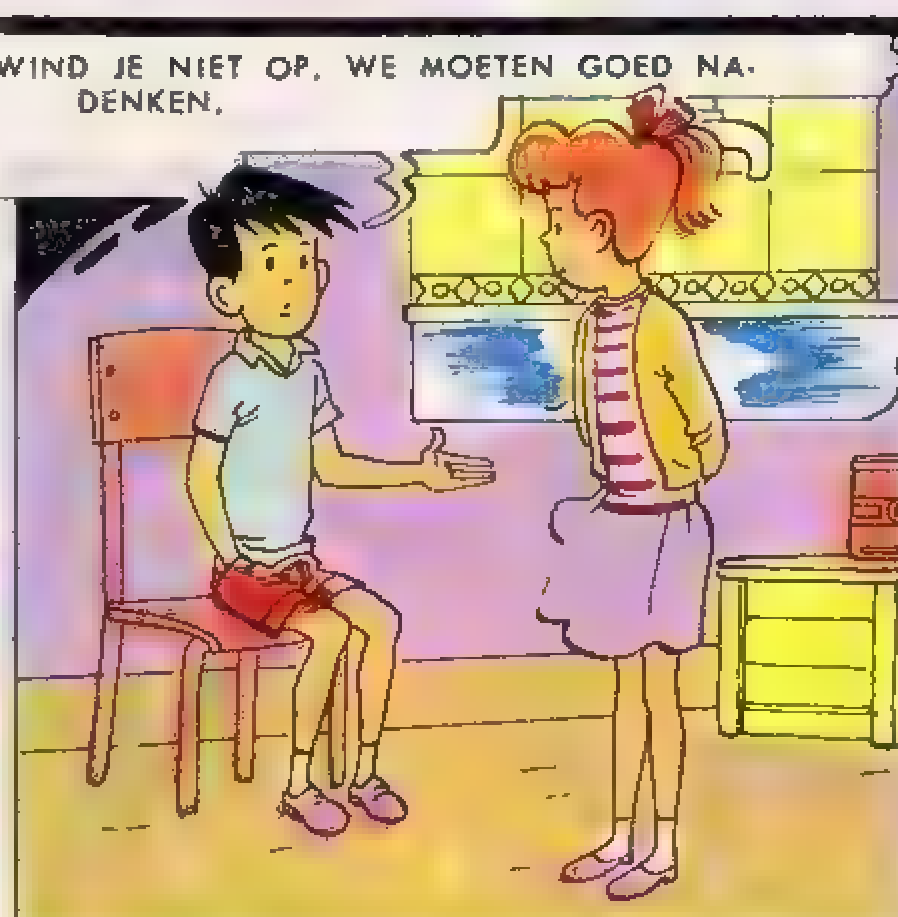
Avontuur in de

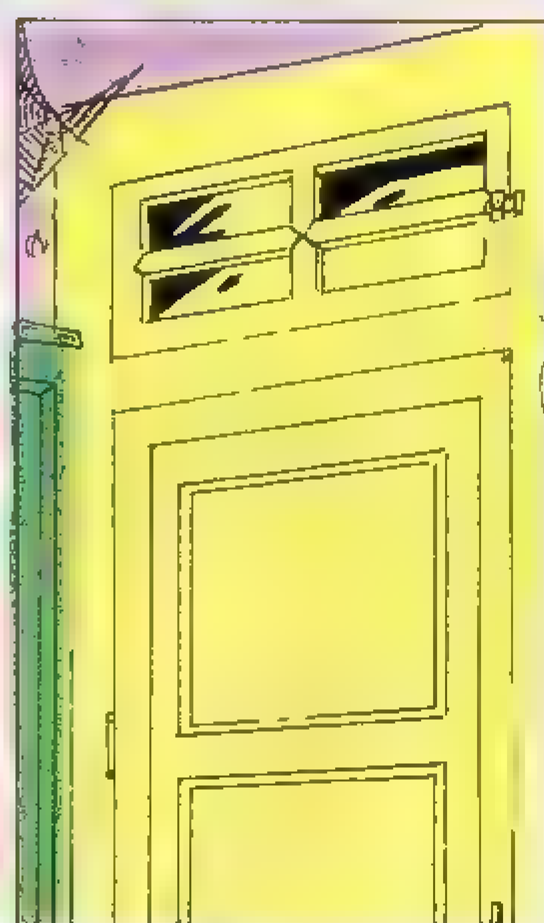

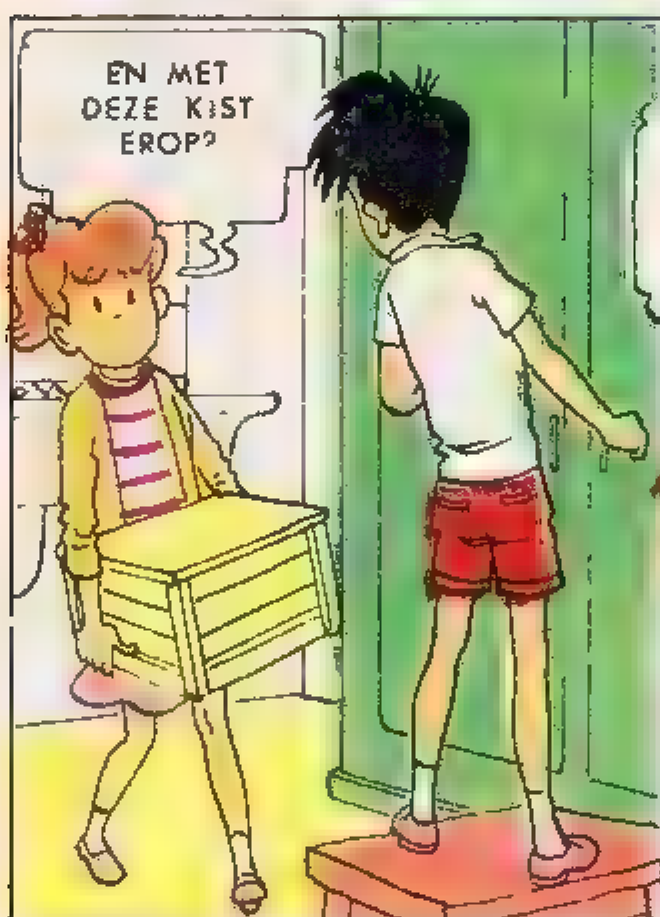

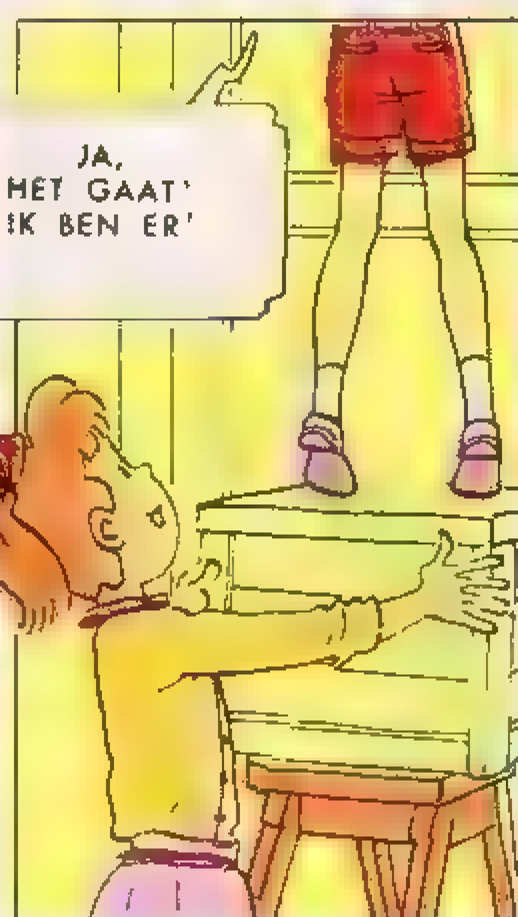

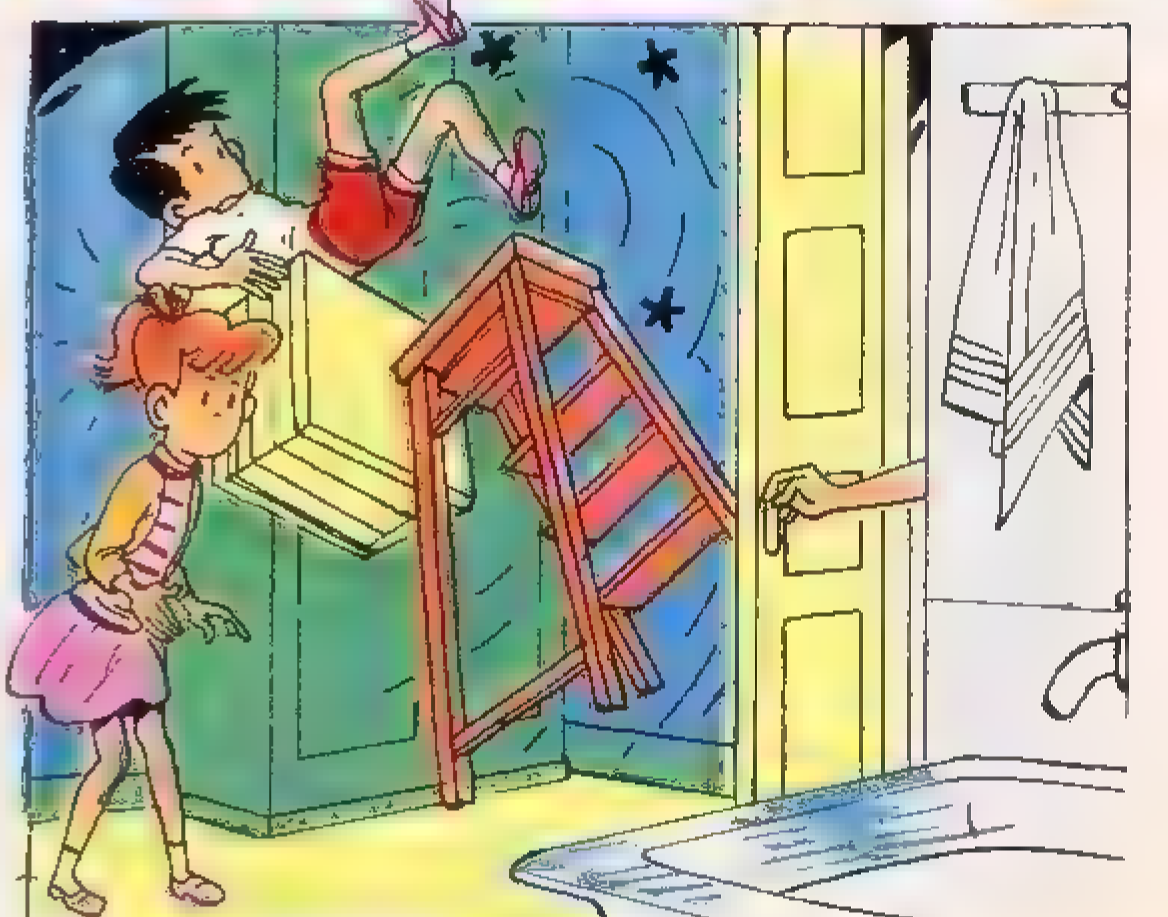

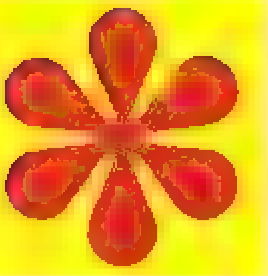

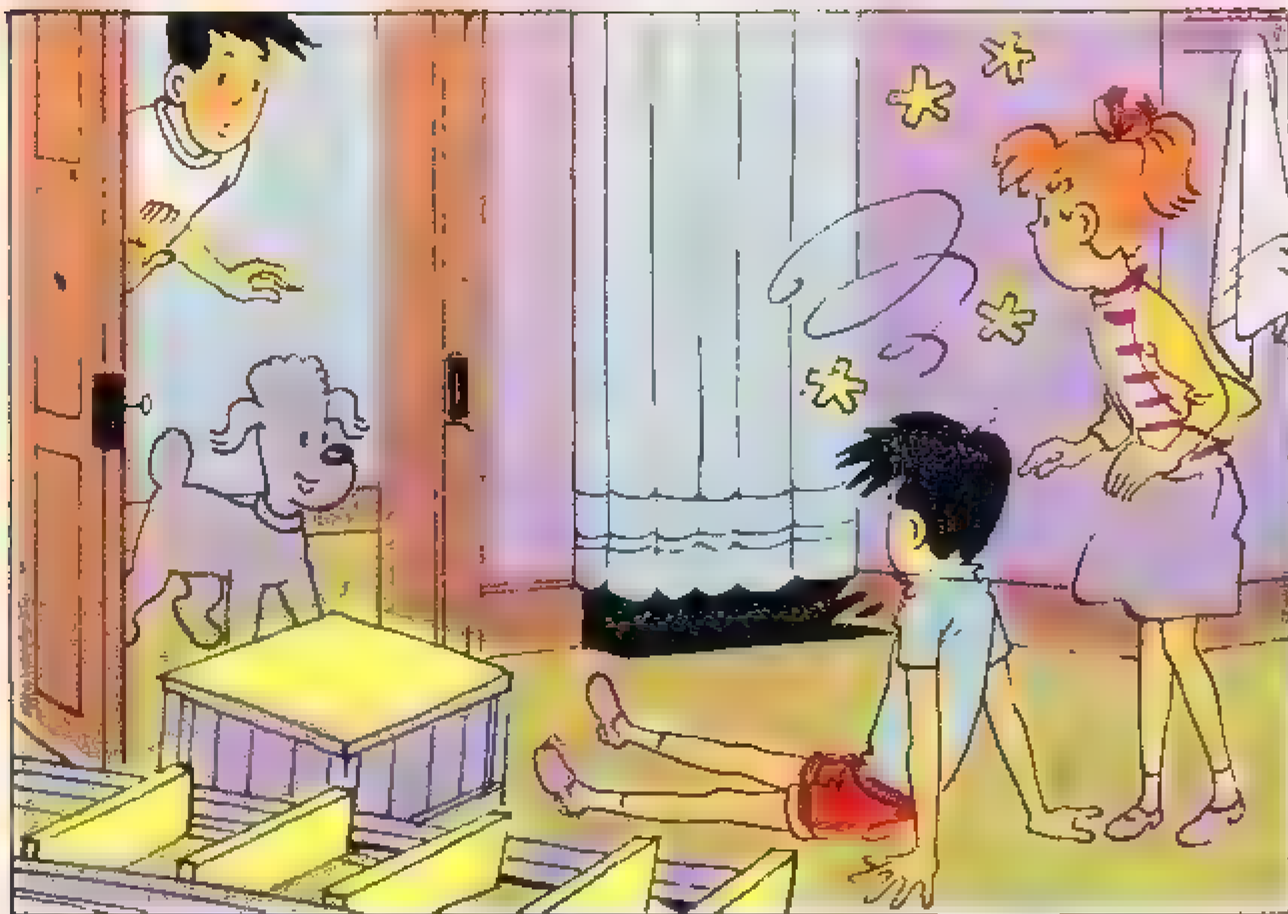

PYRENEEËN

Tom en Tanja zijn opgesloten. Flico waarschuwt Vincent . .

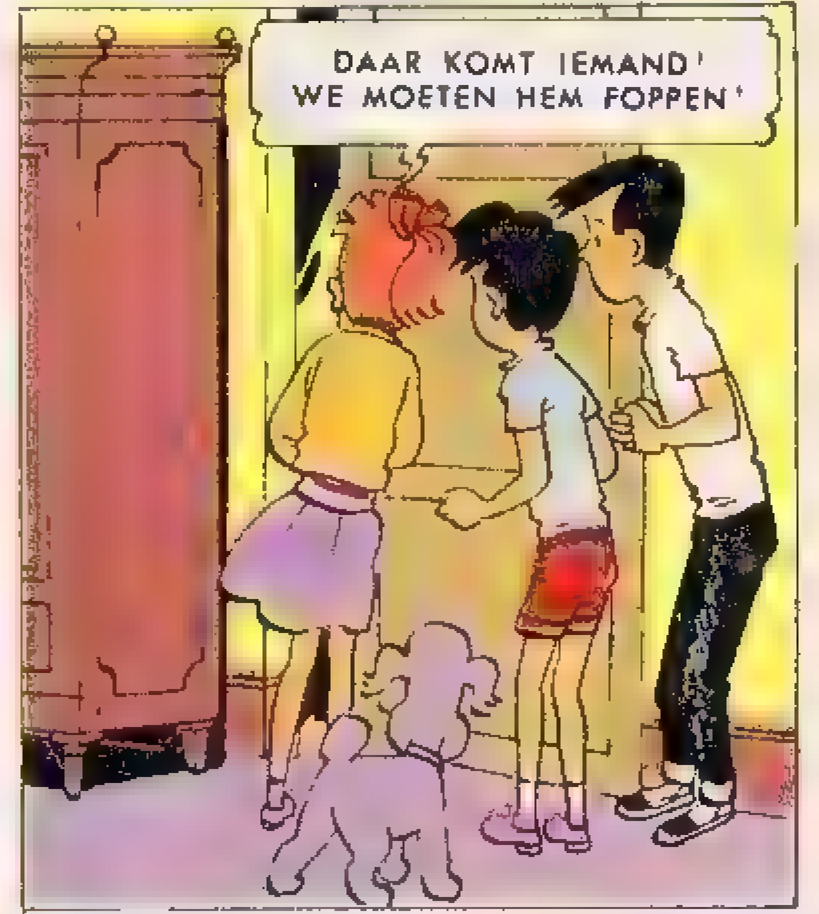

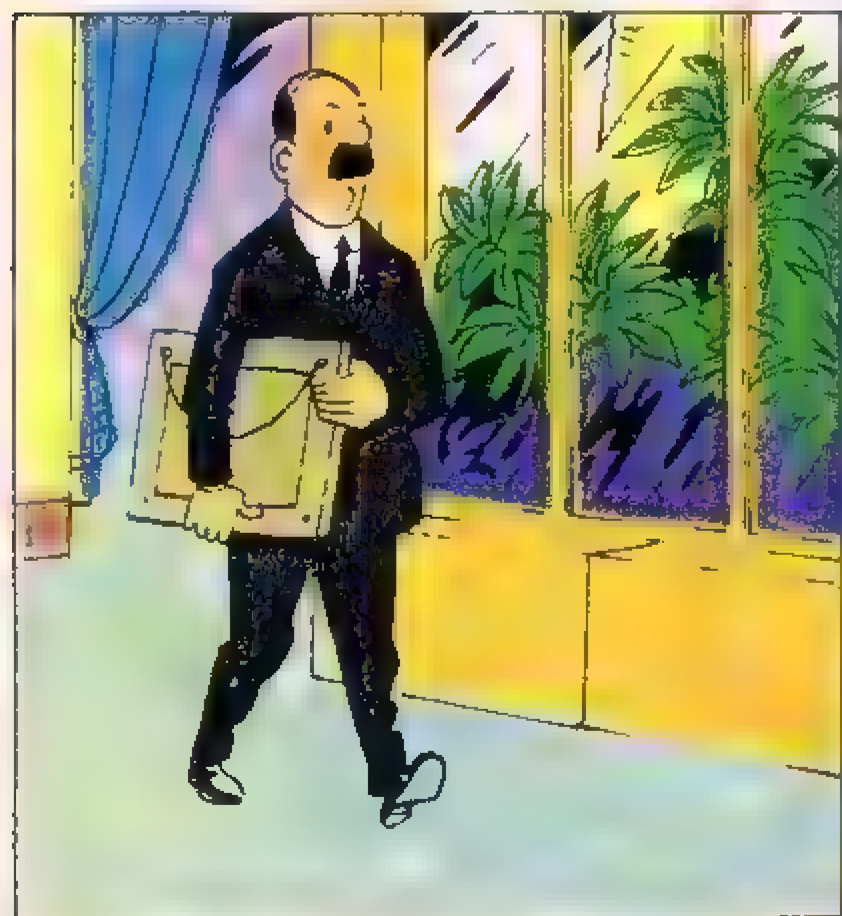

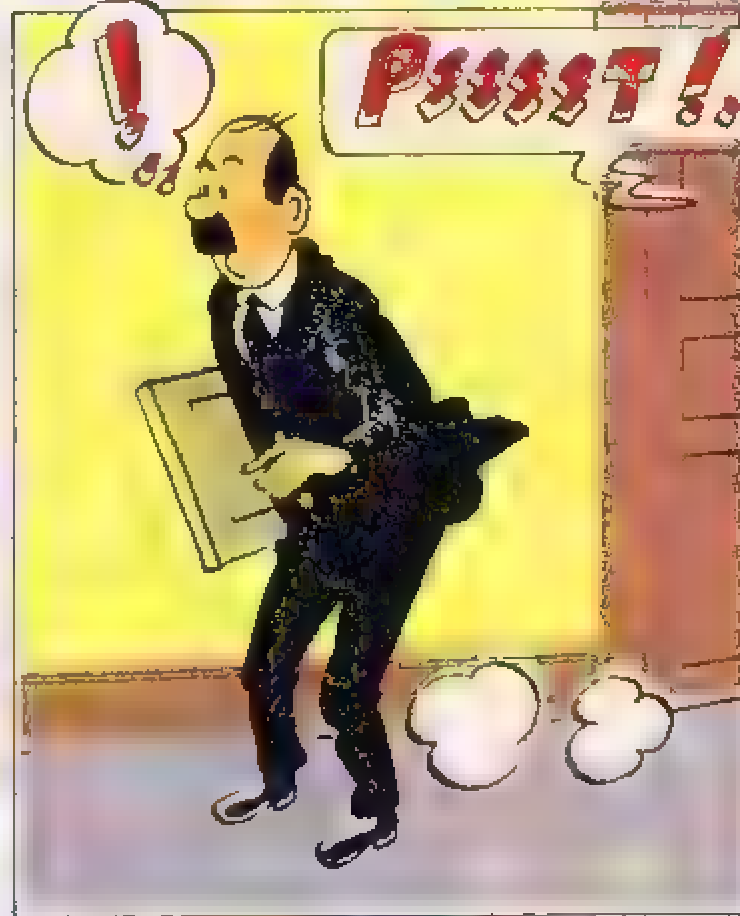

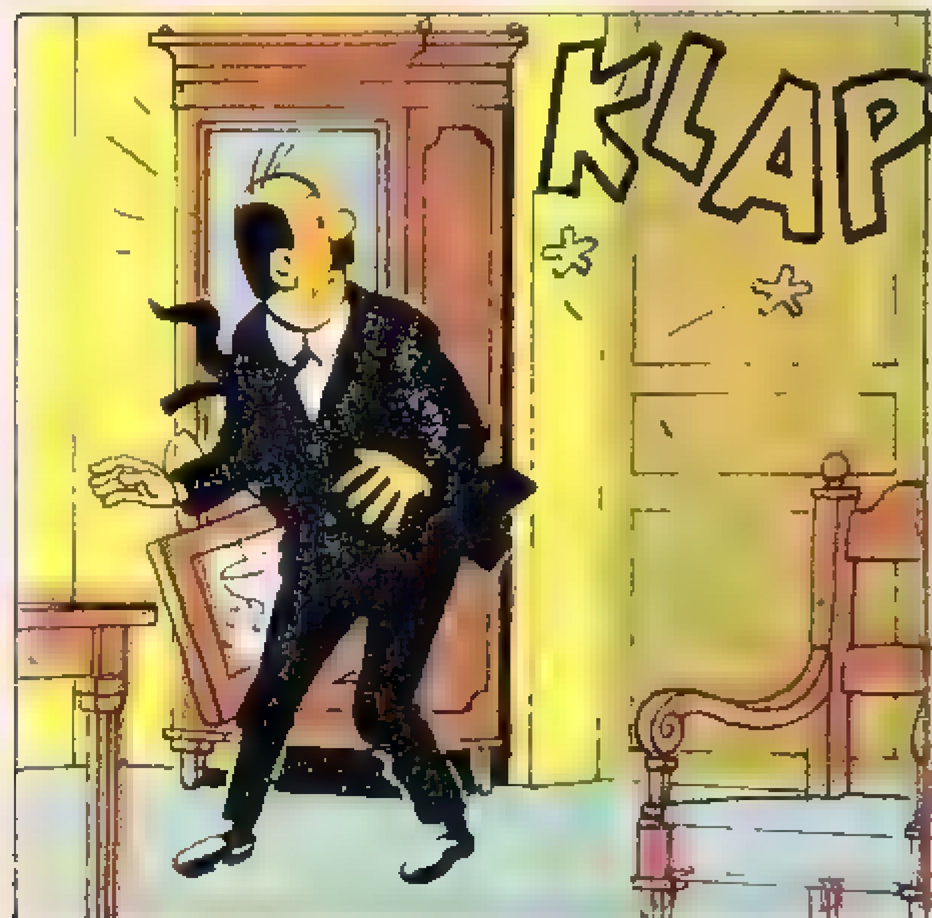

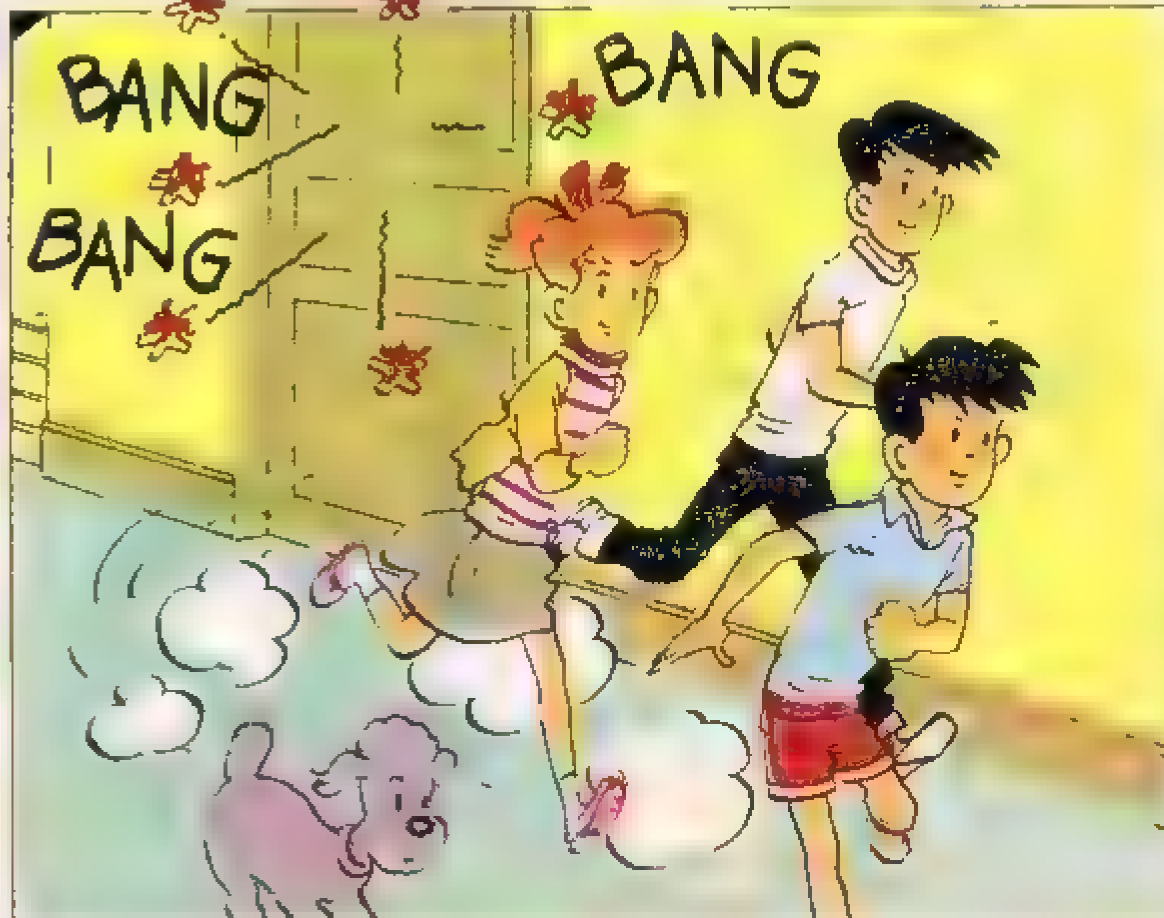

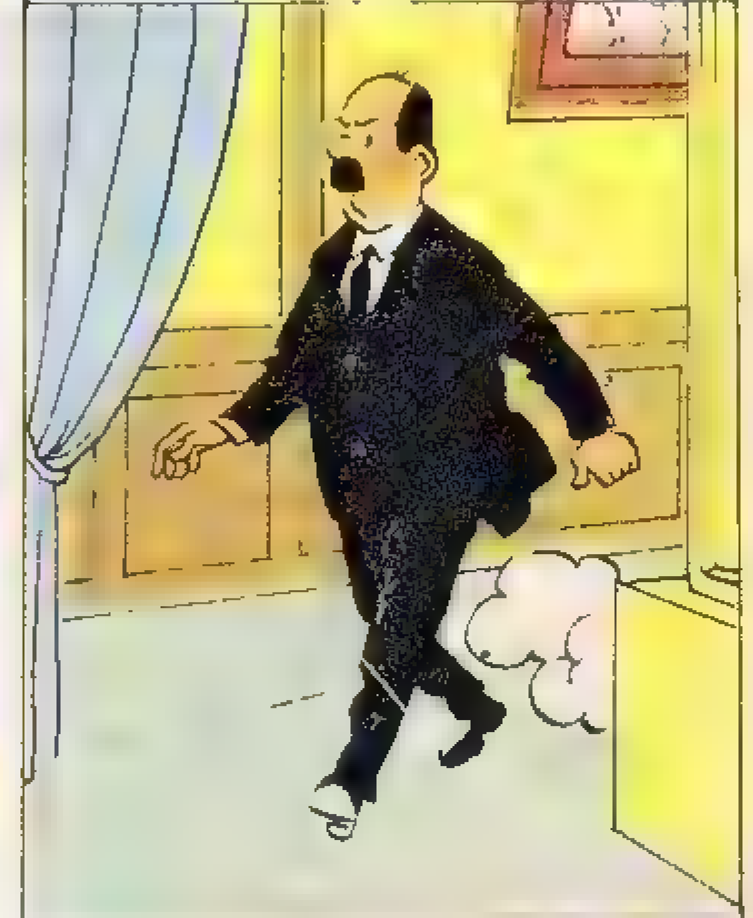

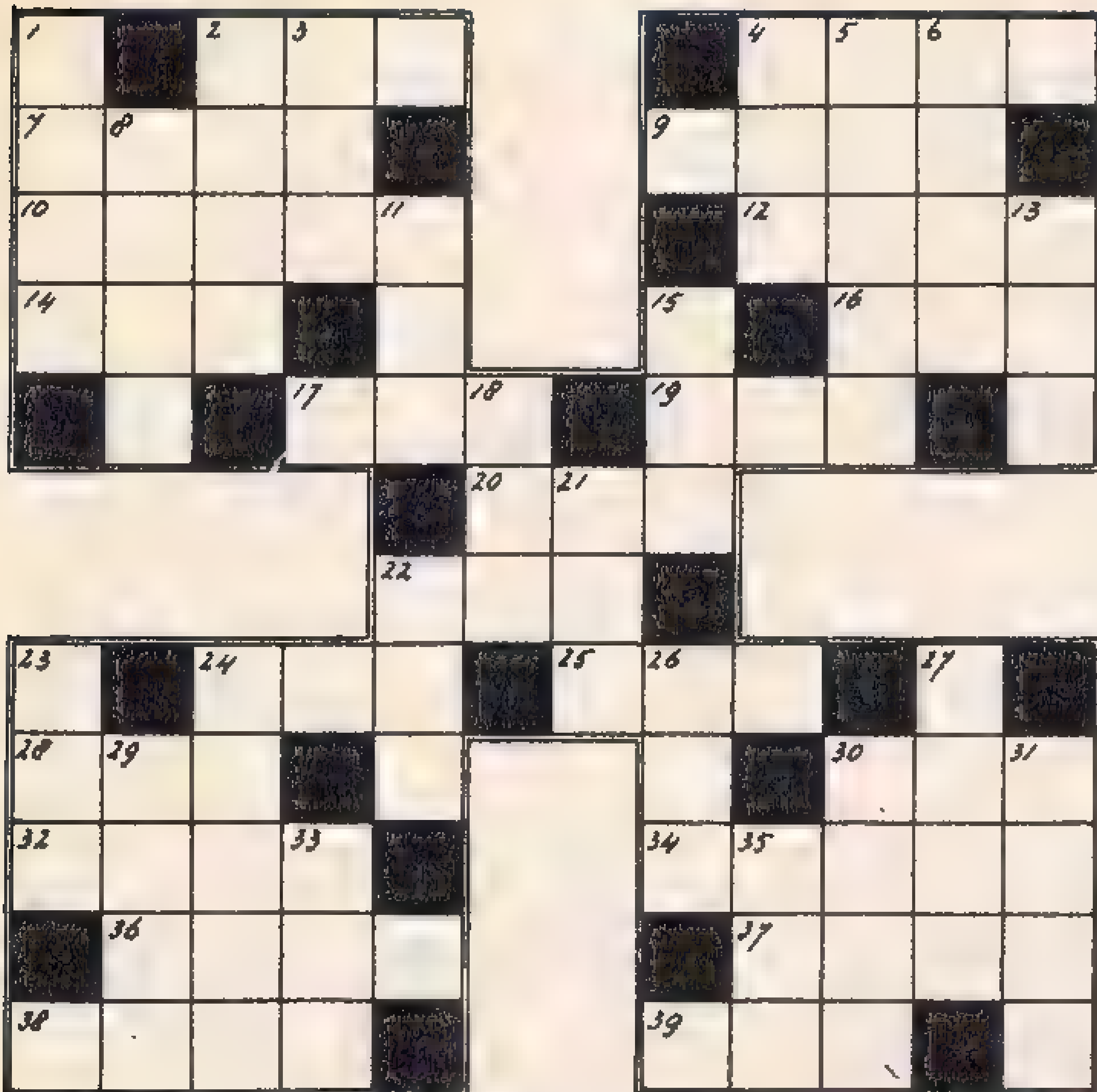

wie puzzelt er mee?

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

2 In hoge mate; zeer
4 Gewoonterecht (oosters)
7 Officieel schriftelijk stuk
9 Deel van een eetservies
10 Gedachteloze gewoontehandeling
12 Wederom
14 Kever
16 Vaas voor de as van een gestorvene
17 Ratelpopulier
19 Lidwoord
20 Voorzetsel
22 Salade
24 Gemakzuchtig
25 Meisjesspeelgoed
28 100 m²
30 Feestelijke, plechtige of pronkerige kleding
32 Huisdier
34 Hoofdsieraad van een vorst
36 Verblijf voor paarden enz.
37 Al de
38 Geluid dat je voortbrengt als je spreekt of zingt
39 Koninklijke Militaire Kapel (afk.)

Verticaal:

1 Hinder
2 Iemand die eet
3 Mannetjeshond
4 Algemene Ouderdomswet
5 Zware, nagalmende slag
6 Spleet in de aardkorst, die erts bevat
8 Uurwerk
11 Soort van mensen, dieren of planten
13 Rijksnormaalschool (afk.)
15 Kip
18 Onwrikbaar, onbeweeglijk
21 Grappig zoogdier
22 Puntbaardje
23 Mannetjesbij
24 Voorjaar
26 Eveneens
27 Pret, jolijt
29 Stilte
30 Kort stootwapen
31 Snede
33 Dubbele schijf in het damspel
35 Mannelijk schaap

oplossingen puzzels uit nummer 52

Invulpuzzel

EL
BUIL
KNOKEL
ALTERN
AKELEI
SIRENE

De *schuingedrukte* letters vormen de woorden:
KAAS - BOTER - EIEREN

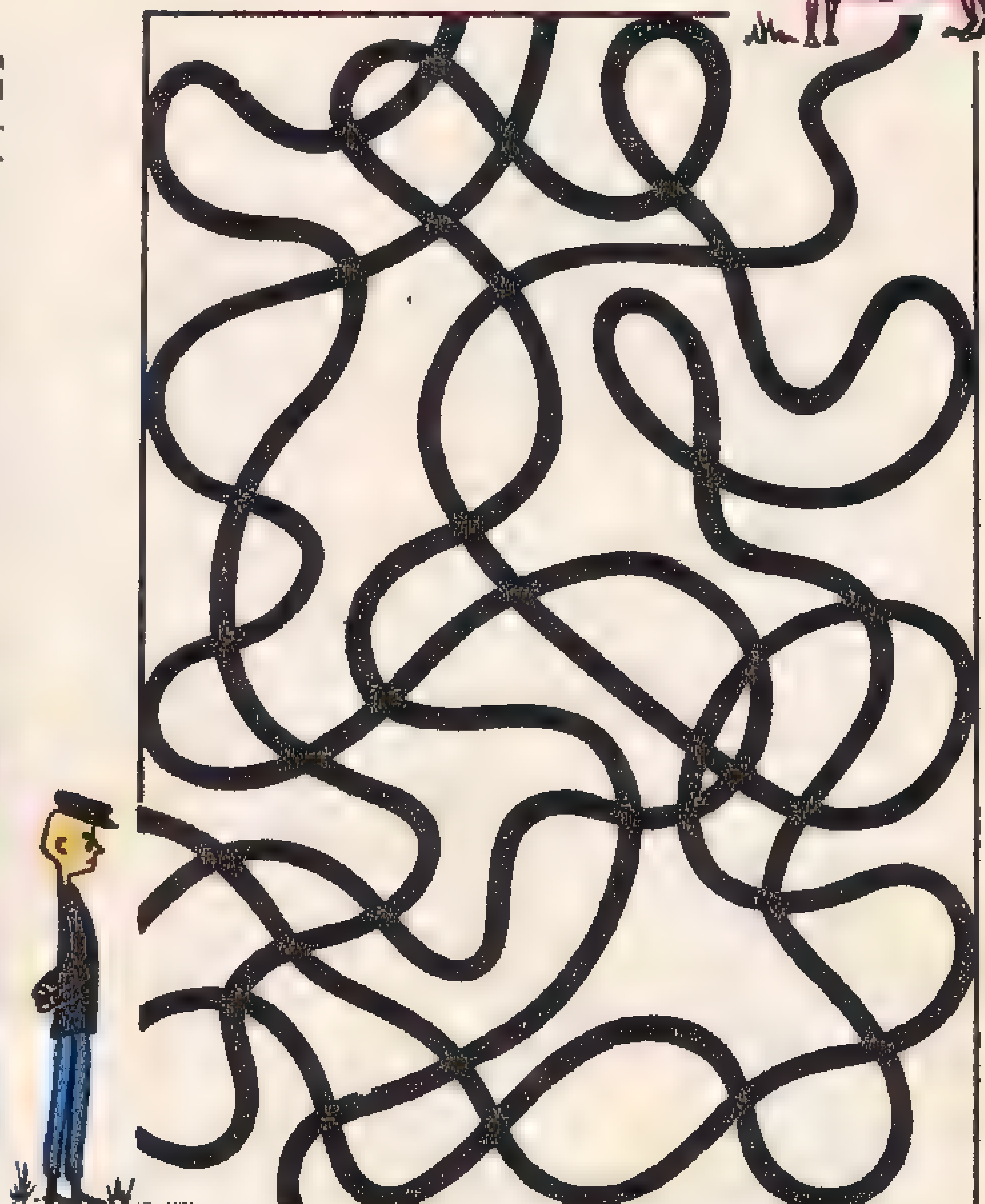
Gevlochten tovervierkant

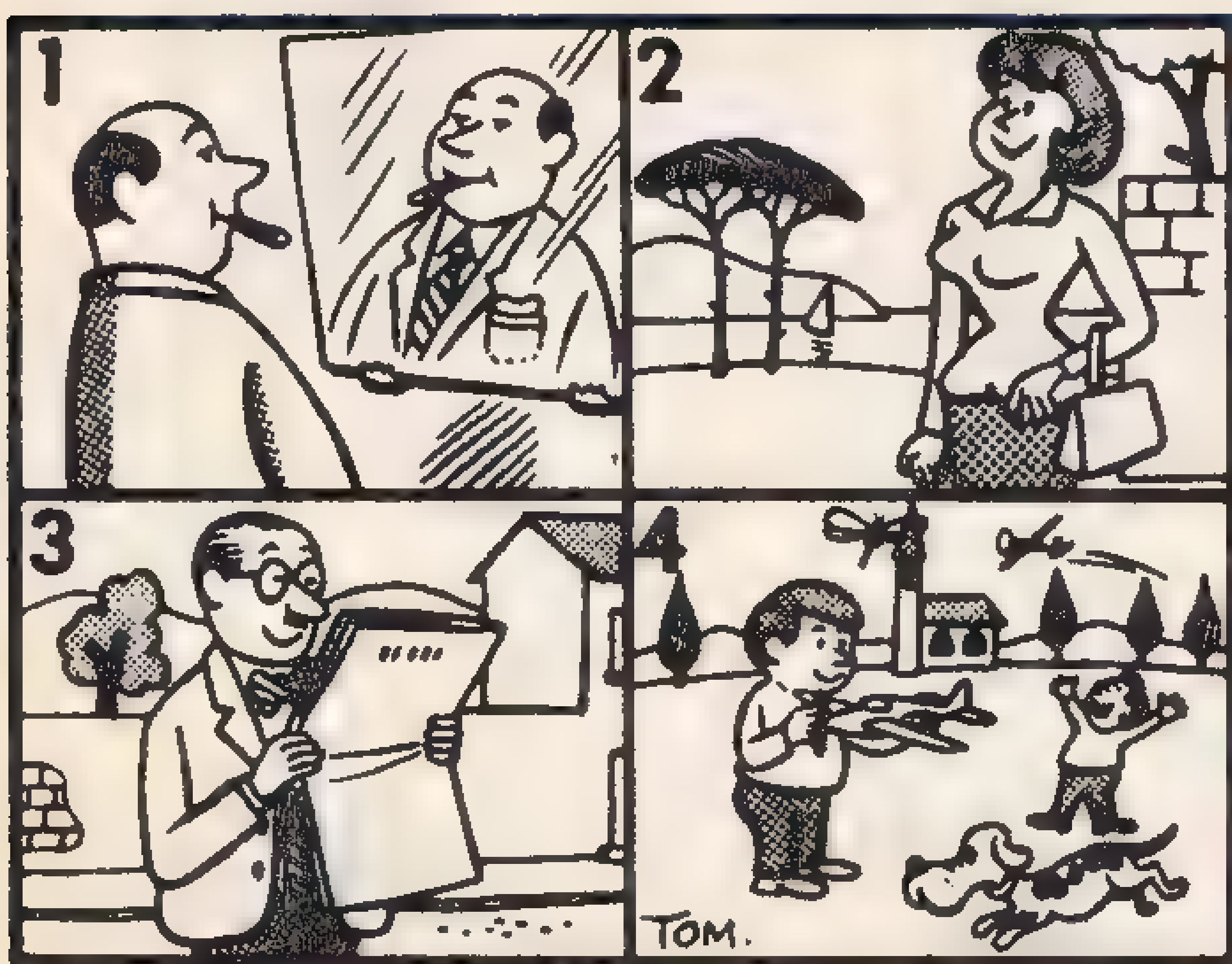
B A L K
B A S T
A D E L
A U T O
L E N A
S T E L
K L A P
T O L K

In plaats van deze volgorde kan ook: 1e regel BAST (2e regel BALK), 3e regel AUTO enzovoort. Beide oplossingen zijn dus goed.

Hoe komt de boer bij de koe?

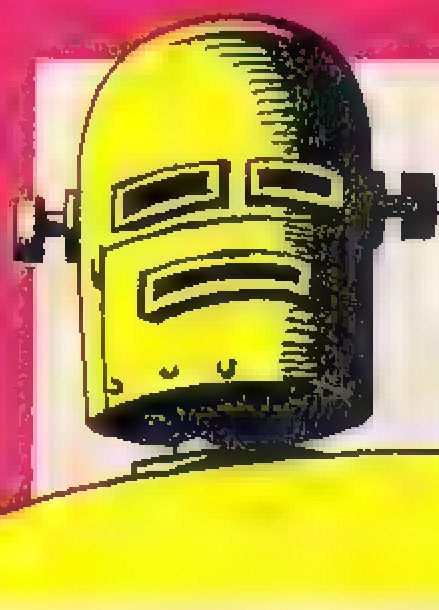
WELKE FOUTEN?

De tekenaar, die deze plaatjes gemaakt heeft, heeft vier fouten gemaakt; in elke tekening één. Welke zijn deze fouten?

VISITEKAARTJE

O. K. BIED
BERN

Welk beroep heeft deze meneer?

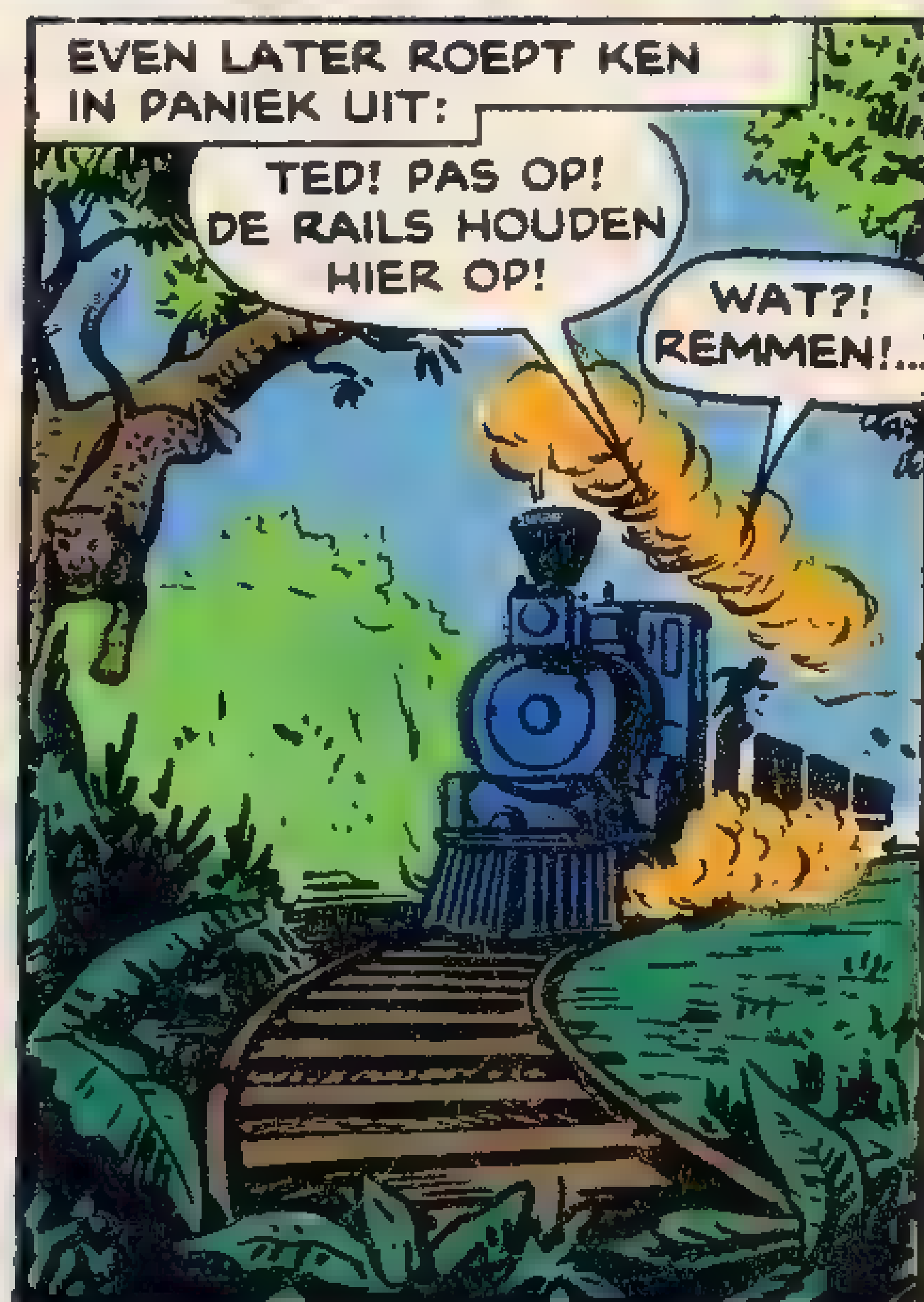
de MAN van STAAL

TED, KEN EN ARCHIE ZITTEN IN BIRMA ACHTER DE BANDIET KELSO AAN, DIE MET BEHULP VAN EEN FANTASTISCHE MACHINE DE INBOORLINGEN TERRORISEERT. HIJ IS VAN PLAN EEN DIAMANTMIJN TE OVERVALLEN, MAAR ONZE VRIENDEN PROBEREN PER TREIN TE ONTSNAPPEN...

TOE, ARCHIE, PAK VLUG DIE SCHOP!

ZE GAAN ER VANDOOR! HOU ZE TEGEN!

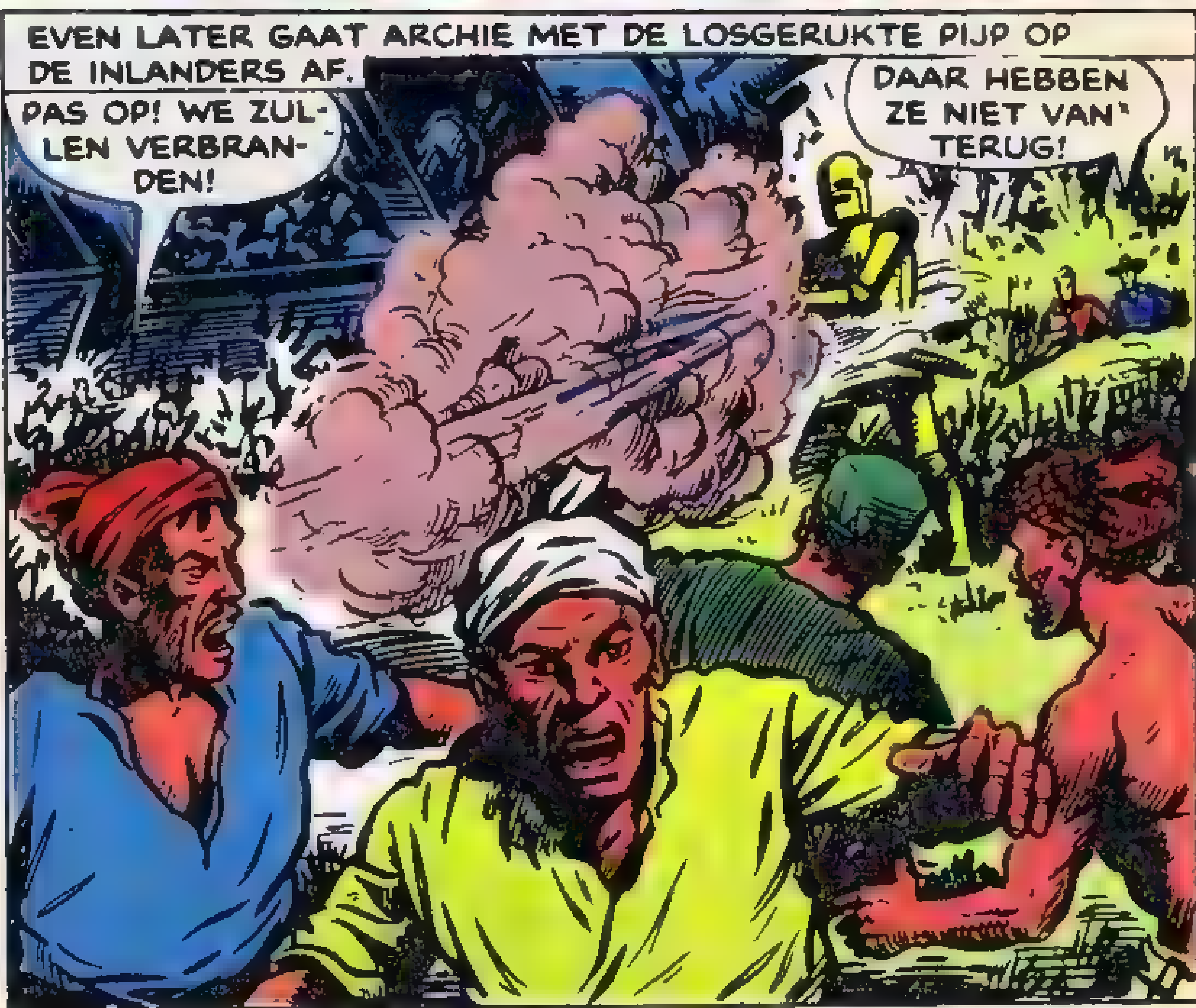

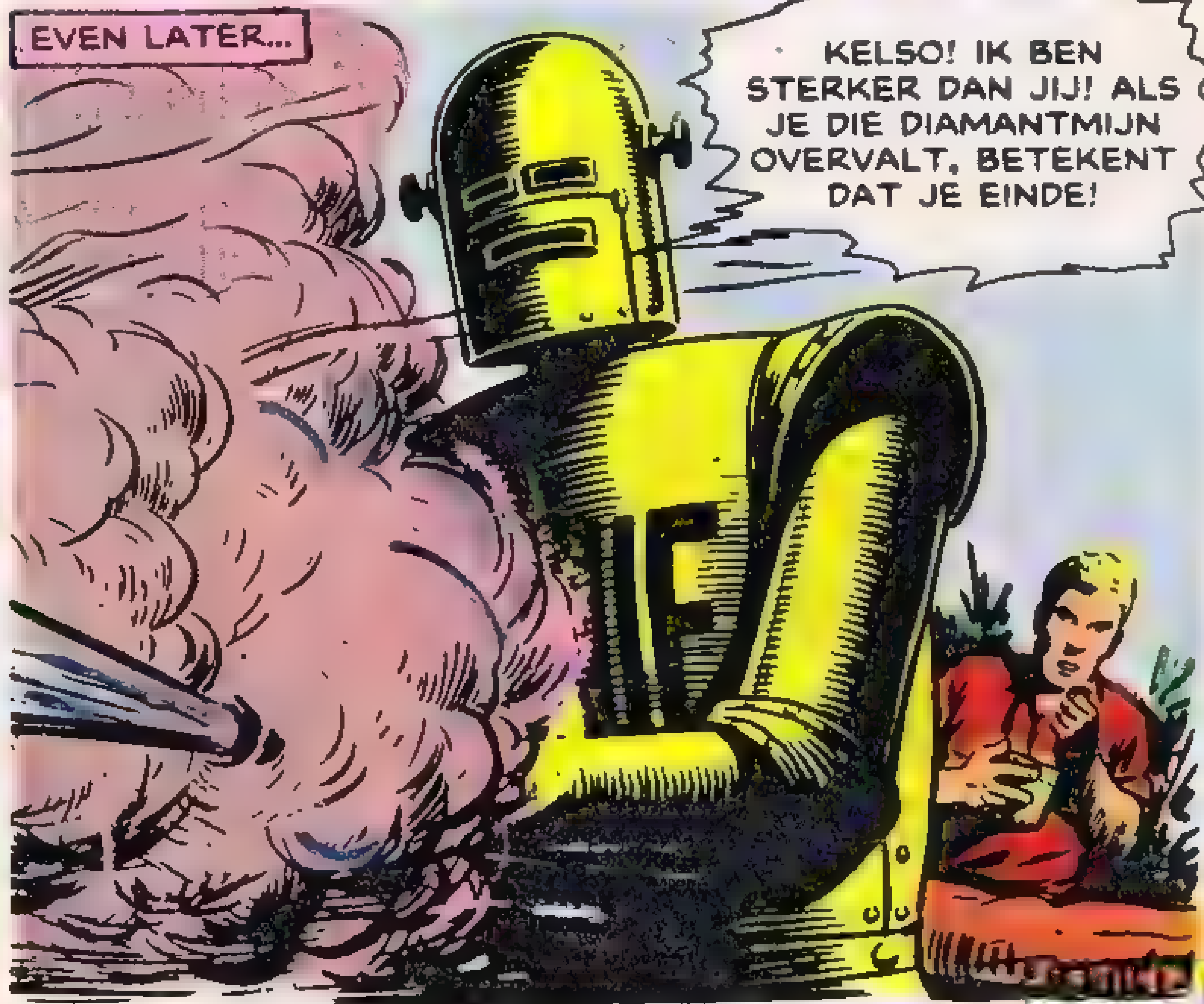

SPRING!
SPRING
ERAF!

WANHOPIG SCHREEUWT KELSO BEVELEN.
DOOD HEN. LAAT HEN NIET ONTSNAPPEN!
ZOEK DEKKING EN LAAT ARCHIE HET WERK DOEN!

TED BEDIENT INTUSSEN ZIJN ZENDER...
ARCHIE, RUK DIE STOOMPIJP LOS!

EVEN LATER GAAT ARCHIE MET DE LOSGERUKTE PIJP OP DE INLANDERS AF.
PAS OP! WE ZULLEN VERBRANDEN!
DAAR HEBBEN ZE NIET VAN TERUG!

NU ZAL IK ARCHIE EEN KORTE TOESPRAAK LATEN HOUDEN. DAT WERKT ALTIJD PRIMA!

EVEN LATER...
KELSO! IK BEN STERKER DAN JIJ! ALS JE DIE DIAMANTMIJN OVERVALT, BETEKENT DAT JE EINDE!

ZET JE WOORDEN KRACHT BIJ. DIE MENSEN GEHOORZAMEN KELSO, OMDAT ZE BANG VOOR HEM ZIJN!

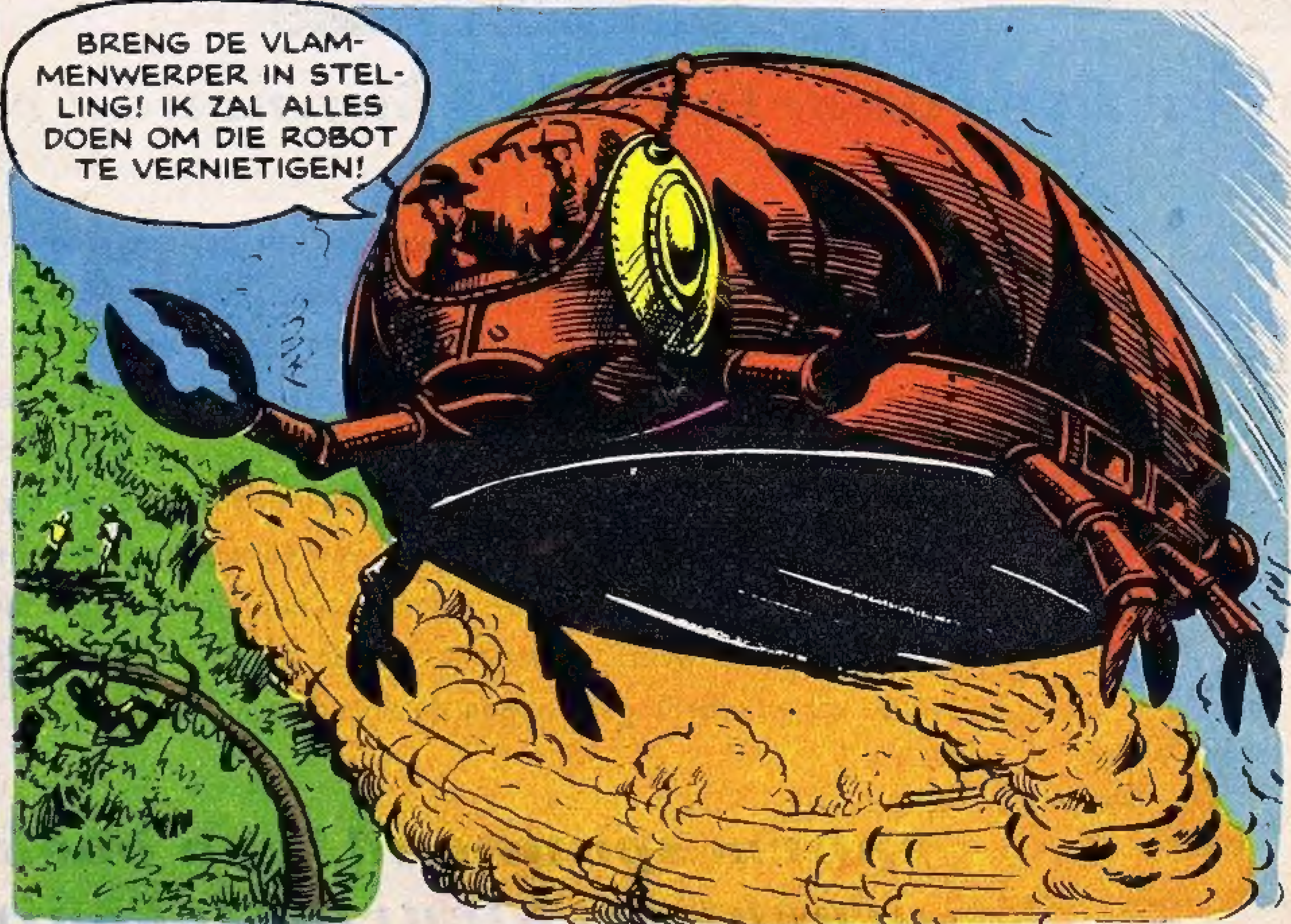

EN ZO...
DE IJZEREN REUS HEEFT GELIJK! WIJ RISKEREN ONS LEVEN NIET VOOR DIE DIAMANTMIJN!
LATEN WE TERUGGAAN NAAR ONZE DORPEN!

ALS HIJ ZIET DAT DE INBOORLINGEN HEM IN DE STEEK LATEN, HOLT KELSO NAAR DE KEVER.
JULLIE DWAZEN! DE KEVER ZAL JULLIE BESCHERMEN. HIJ ZAL DE IJZEREN REUS VERNIETIGEN!

ARCHIE, HIERHEEN! IK WEET NIET WAT KELSO VAN PLAN IS!
NIET VEEL GOEDS, DENK IK.

DEKKEN!
EEN BOM!

VLUG, ARCHIE! MAAK VAN DIE BOOM EEN KATAPULT!
ALS WE DE KEVER NIET GAUW ONSCHADELIJK MAKEN, ZIJN WE ER ZELF GEWEEST!

BRENG DE VLAMMENWERPER IN STELLING! IK ZAL ALLES DOEN OM DIE ROBOT TE VERNIETIGEN!

groot nieuws!

zo juist is verschenen het vijfde boek over

ARCHIE de man van staal

wéér twee ongelooflijk spannende verhalen in één boek

SPECIALE PRIJS: SLECHTS 95 CENT

de bezorger van dit blad heeft het!

Ted, Ken en de robot Archie zwerven van het ene eind van de wereld naar het andere, van Midden-Amerika naar India en Afrika. Zonder aarzelen neemt het drietal de strijd op tegen een bende schurken. Ze worden vals beschuldigd, gevangengenomen en beschoten. Archie bedwingt een losgebroken stier en redt Ted en Ken als ze overvallen worden door een wervelstorm. Met gevaar voor eigen leven proberen ze erachter te komen wie de geheimzinnige beschermer is van de meest gevreesde dieren van het oerwoud. Ze raken in de macht van een wrede sultan die hen samen met een aantal weerloze negers voor de tijgers wil gooien. Archie loopt in de val en wordt gedwongen de vijand te helpen.

enorm spannend! een boek vol prachtige, kleurige tekeningen!

VERKRIJGBAAR:

BIJ DE PLAATSELIJKE BEZORGER VAN DIT BLAD ● DOOR OVERSCHRIJVING VAN F0.95 OP GIRONR. 9229 T.N.V. N.V. UITGEVERIJ DE SPAARNESTAD, AFD. EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM, WAARBIJ OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK MOET WORDEN VERMELD: „ARCHIE, DE MAN VAN STAAL". ● BIJ UW BOEKHANDELAAR.

BELGIË 20 F. VERKRIJGBAAR BIJ ONZE VERKOPERS, DE BOEK- EN DAGBLADHANDEL EN BIJ N.V. TIJDSCHRIFTEN UITGEVERS MIJ., VAN SCHOONBEKESTRAAT 34-38, ANTWERPEN, POSTREK. 8.34.05.

Alona Wildebras

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger